

Digitaliseret af | Digitised by



Forfatter(e) | Author(s):

Raage, Harald.; Omslagstegning af Sven
Brasch.

Titel | Title:

Ungdom

Udgivet år og sted | Publication time and place:

København : Forlaget for Danske Forfattere
Halvkroner-Nyheder, 1911

Fysiske størrelse | Physical extent:

157 s. :

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

DET KONGELIGE BIBLIOTEK



130011011501

HARALD RAAGE



UNGDOM

SB

ANDSKE FORFATTERES HALVKRONE-EVHEDER

UNGDOM.

1911. L3899

TRYKT I NØRREBROS CENTRALTRYKKERI (JUL. HANSEN)

HARALD RAAGE

UNGDOM



KØBENHAVN
FORLAGET FOR DANSKE FORFATTERES
HALVKRONE-NYHEDER
1911

OMSLAGSTEGNING AF SVEN BRASCH



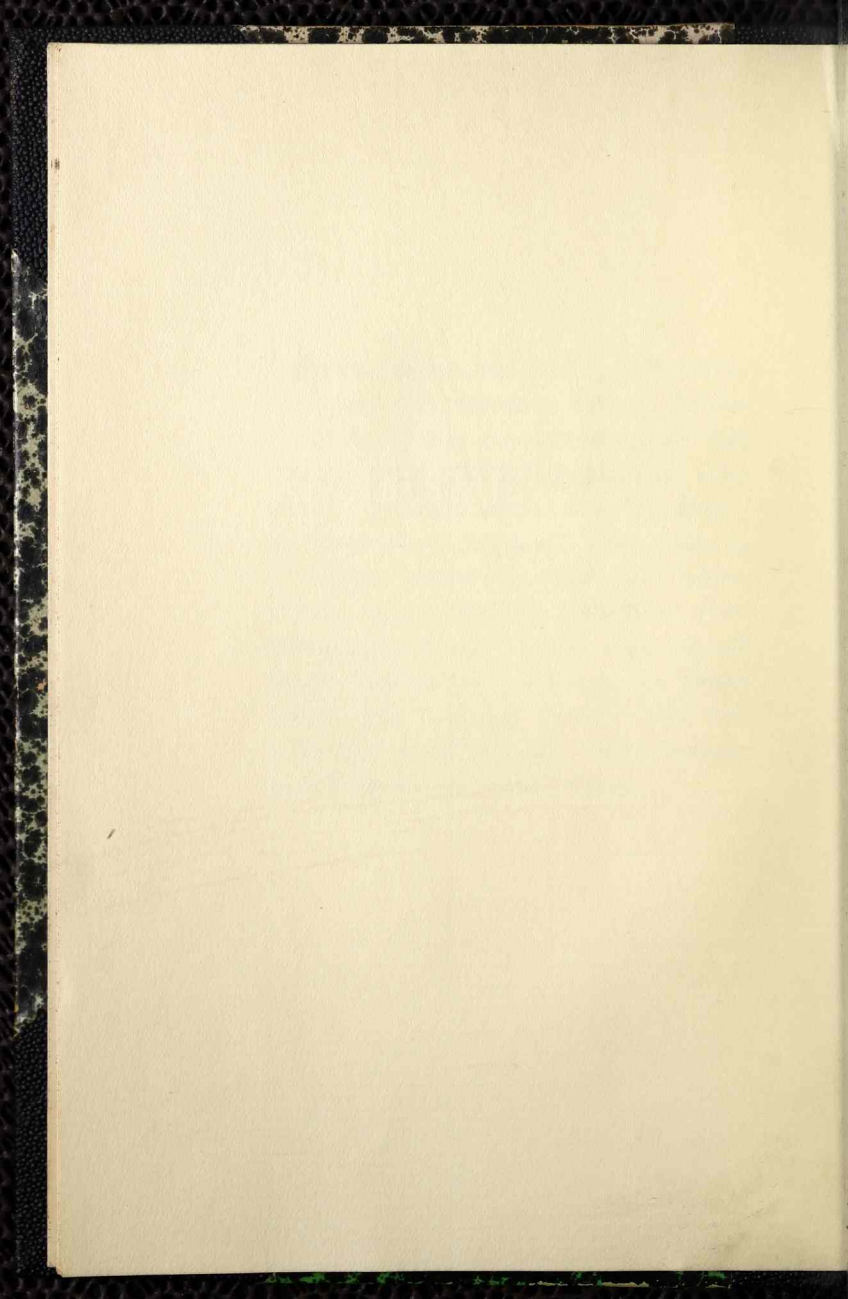


Marah Page.
1911

Harald Raage er født den 28. Decbr. 1883.

I Aaret 1905 debuterede han paa Gyldendalske Forlag med Fortællingen »*Barnet Dag Hrude*«. Næste Aar kom Fortsættelsen »*Dag Hrude*«. Desforuden udkom i 1906 »*Fru Berete*« og »*Vibeke Daaes Juleaften*«. »*Dag Hrude*« og »*Fru Berte*« udkom paa »*Gyldendal*«, medens »*Vibeke Daaes Juleaften*« udgaves af *Forh. Christiansens Forlag*. I 1907 udgav *Harald Raage* Oversættelsen fra Svensk »*En Dames Skrifte*« paa *Jespersens Forlag*. 1908 kom »*Golgatha*« paa *Gyldendal*. 1910 »*Arabella*« og »*Friluftsliv*« paa samme Forlag.

LYKKESTENEN



Oppe paa Gærdet, mellem dets andre Sten, i Skyggen af dets Træer ligger Stenen, hvorom der gaar Sagn, og hvorom der skal fortælles.

Gærdet hegner *Skovgaards* Have, og i et af dette Hegns Hjørner ligger Stenen og bag den Pavillonen, som er gammel og mørnet.

Nu siges der om denne Sten, som breder sig stor og graa med Bugtninger af rødt og Pletter af grønt, der fortælles om den, at hvis den løftes af en enkelt Mand, saa fanger han Lykken alle Dage — og hvis den Mand oven i Købet er Skovgaards Ejer, saa vil hans Slægts Træ blomstre, og der vil ingen Maade være med den Glæde og Livets Fest, som vil staa om ham.

Nu fortælles der endvidere, at aldrig har nogen Mand løftet denne Sten ganske fra Jorden. Ja, der boede vel engang paa Skovgaard

en Mand, kendt for sin Styrke. Man fortæller, at han — det kan vel være knap og nap et Par Hundrede Aar siden — smed den hvide Paryk og den blaa Silkekjole og tog fat paa Stenen. Rokke den kunde han, men løfte den ikke, hvor meget han saa sled og ased — saa døde han — for han havde taget for haardt, han havde forløftet sig.

Christian Frederik Wrangel har nu *Skovgaard* i Eje, og han har saa sandt aldrig forsøgt at rokke Lykkestenen — endnu mindre at løfte den.

Men Synd vil det ogsaa være at sige, at hans Slægt blomstrer. Han har kun en eneste Datter, Gudrun. Hun er Arving til alle Skovgaards herlige Herligheder, Skove og Søer og Aaer og den mægtige røde Renæssance-Bygning med det hemmelighedsfulde Taarnværelse øverst oppe.

Denne Datter Gudrun, om hvis Skønhed hver Mand er enig, staar paa en blid Sommeraften oppe ved Stenen og taler med sin Fætter Ebbe Wrangel.

Hun støder til Stenen med sin ene Fod og kaster haanligt med Hovedet:

— Ja, lille Ebbe, alle disse store Ord er gode nok — og ved Gud —

Her giver hun sig Tid til at tage to-tre lange Drag af Cigaretten:

— Ved Gud — jeg synes forfærdelig godt om dig — forrige Søndag, da du kom ind som Sejrherr i Officersløbet, var jeg ligefrem forelsket i dig. — Stolt over dig var jeg da, men jeg forlanger noget mere.

Herregud, kan du ikke finde paa at øve en eller anden Størbedrift. —

Hun smiler med de store hvide Tænder, lader de slanke Hænder fatte det slanke Liv, hun skyder det skønne Bryst ud, ler saa overgivent stærkt og stolt:

— Top — Hr. Ebbe Wrangel — pardon, Hr. Premierløjtnant Ebbe Wrangel i Hans Majestæts Gardehusarer. Løft Lykkestenen — og jeg skænker Dem min Haand og mit Hjerte og alt, hvad dertil hører.

Det er da et Forslag!

Ebbe Wrangel stryger den brune Haand over det brune Ansigt, han ryster paa Hovedet og sukker dybt:

— Hvorfor kan man aldrig faa et alvorligt Svar af dig — Gudrun? Hvorfor slaar du alt hen i Spøg? —

Han stamper i Jorden og knytter de store, magre Hænder:

— For Fanden — jeg elsker dig. —

Hans Stemme næsten trygler:

— Giv mig nu et Svar — Gudrun. —

Frk. Gudrun samler den hvide Kjole og paa-tager sig en fornærmet Mine:

— Jeg har svaret. —

Han bliver næsten bleg — den brune unge Mand, og der bovner tre tykke Folder mellem hans Øjebryn:

— Ja, ja — det er Synd af dig — og det er forkert af mig at gaa ind paa dine Taabelighed — men — enfin. —

Der skinner et Smil over hans stærke Ansigt, saa smider han den hvide Flonelsjakke og river Flippen af.

Det er, som disse stærke Staalfingre vil grave sig ind i den haarde Sten.

Blodet gløder hans Ansigt, farver det sprængende rødt. Skuldrene løfter sig i svulmende Seneknuder, i Tindingerne staar Aarerne ud som krogede Fingre. Aanden hvæser, hiver sig ru frem.

Og Stenen ligesom dirrer, skælver, hæver sig i den ene Side, synker saa, men hæver sig i den anden, synker saa ogsaa her, suges ned i Jorden med noget som et Suk. Han retter sin høje

Skikkelse i et Sæt, fortrækker Ansigtet i Smerte, men ler saa, bukker for Gudrun Wrangel.

Langsomt gaar han op ad den brede Havegang, hvor Boksbom gærder i to snorlige, klippede Rader.

Ikke én Gang vender han sig.

Oppe paa Gærdet følger Frk. Gudrun Fætteren med Blikket.

Først flyver der en dirrende Uro over hendes Ansigt, den fulde Mund skælver, det sitrer om hendes Øjne til Graad, der dæmrer et Taage-slør over de store, dybe, mørke Øjne, bløde som en Stedmoderblomsts Blad.

Men saa kaster hun Hovedet tilbage, den graadtunge Mund samler sig som til et Fløjt. Og hun gaar ikke efter.

— — —

Ebbe Wrangel kommer ikke til Aftensbordet. Tjeneren lader han undskylde sig hos Farbroderen.

Naar Ebbe Wrangel gæster *Skovgaard*, saa sover han altid i Taarnværelset — øverst oppe, i den grønne Frues Gemak, kaldet saadan efter det Billed, som hænger der, forestillende en

Dame fra Christian den Fjerdes Tid. Hendes Kjole er af grønt Silkebrokade.

Han har fra Barn af holdt saa meget af dette morsomme ottekantede Taarnværelse, hvor Panelerne er saa høje og mørke, hvor Loftet bæres af Bjælker, hvor der kun findes et Billede: Den grønne Dame, hvor Kaminen er saa enkel: store Munkesten, hvor Sagnet siger, at her spøger.

Den grønne Dame vil bort over Havet, bort, bort, til Skotlands Fjelde og dybe Søer, til Skotlands vilde Højlandere.

I al Fald er det Vaabenmærke, som findes i et af Billedets Hjørner, skotsk, et Vaabenmærke for en skotsk Klan, som nu er uddød, forsvunden fra Skotlands Jord.

Selv som Barn var Ebbe Wrangel ikke bange for dette Værelses mærkelige dybe Luft, dets syngende Stilhed, dets klagende, vemodige Sang, Vestenstormens Sang, naar Vinden sprøder Sandstenens Kant uden for de smalle, smaarudede Vinduer.

Som Dreng var han ganske forelsket i den grønne Dame. Han kunde staa længe, længe foran hendes Billed og stirre sig næsten blind i hendes store, sorte Øjne.

De kunde skifte Udtryk — syntes han. De kunde smile. De kunde raabe i klagende Ve, i en haabløs Kærligheds Fortvivlelse. Og — han syntes, at den Mund ejede Liv, at den blev fuld og smilte, naar Sommerdagens Skumring sænkte sig, at den blev bleg og fortrak sig i Smerte, naar Sommermorgenens stærke Sol steg.

Men fra den Dag, han som nittenaarig Løjtnant opdagede, at Gudrun Wrangel havde den grønne Dames Øjne — fra den Dag drev han rent Afguderier med det Billede.

Ebbe Wrangel har næsten klædt sig af — uden at tænde Lys.

Nu tænder han Armstagens Lys og gaar hen foran Billedet. Her staar han længe.

Saa slukker han langsomt Lys efter Lys.

Han gaar i Seng.

— — —

Ingen Luft kan han faa.

Tæppet presses haardt over hans Hoved. Det holdes af en kraftig Haand, en anden Næve over Næsen og Munden. Blodet bruser og stiger ...

Det brænder i Panden, hamrer i Tindingerne, suser for Ørene ...

Munden staar halvaaben, tør. Han gisper i
Hovedes Hede. Forgæves søger han at løfte
Tæppet, slænge det væk. Kun Neglene krasser
haabløst mod den stærkt spændte Silke.

Ebbe Wrangel kvæles.

Blodet vil snart springe af Næse og Mund.
Det suser ikke mere. Det synger. Det piber.

Dødsangsten giver Kræfter.

I et vældigt Sæt, i overnaturlig Vælde slyn-
ges Tæppet bort!

Og han falder udmattet tilbage.

I samme Nu slaar den Tanke ham lam,
rammer ham som et Lyn, at det overnaturlige
aander i Stuen.

Hvem holdt ellers paa Tæppet?

Det stænger hans Vejr. Brystkassen smadres
sammen. Hjertet banker hidsigt. Pulsens puf-
fer med Feberens vanvittige Fart.

Og den modige Ebbe Wrangel fryser igennem
af Rædsel fra Fodsaal til Isse.

Ud fra Krogen falder en Skygge.

Et Menneskes Skygge?

Større end et Menneske!

Den vokser.

Den nærmer sig.

Kold og klam, døds-kold lægger den sig ind

over ham — skydende Mørke og Mulm frem for sig.

Saa glider hans Arm ud. Forsigtigt og tyst føler Haanden sig for, indtil den naar Natbordet og trækker Skuffen ud.

Haanden lister sig ned i den.

Saa.

Blodet bruser i en stor varmende Bølge igennem ham, da Revolverskæftets Kulde mødes med Haandens Hede.

Latteren truer med at springe som et hoppende Vandfald fra de tørre Læber.

Fast og sikkert ligger Revolveren i Sigtet.

Et skarpt Knald, et kort lyst Glimt spalter Stuens Stilhed og Mørke.

Kuglen slaar mod Servantens Marmorhylde og maser den. Stumper og Stykker ramler ned, rammer Vandfadet og Kanden, knuser dem, klirrer mod Marmorpladen, glider af og rasler i Drys og Regn mod Gulvet.

Ebbe Wrangel vaagner.

Han driver af Sved.

Haaret er vaadt og Panden klam.

Tomheden ruger, før Forstaaelsen kommer til.

Det tager nogen Tid, før Sengklæderne atter

er lagte til Rette, saa hyller han sig godt ind i Tæppet.

— — —

En kraftig Haand griber hans Hoved, skyder det ned, trykker det ned ad, trækker Tæppet kvælende over.

En Kæmpes Legeme kastes over ham, ligger over hans Bryst, tvinger ham ned.

Han stritter imod.

Han prøver at vende Siden til, kan ikke, forsøger saa at bore Hovedet frem, kan heller ikke det. Han puster og strider, svirrer og virrer med Hovedet — taber Luften.

Nu bliver Læberne ganske tørre, Halsen tyk, og Tungen hovner.

Aanden — som imellem hiver sig ud i et Støn — kaster Tæppet glohed tilbage.

Det bruser som Hav i Storm, stærkt, højt, vredt, buldrende. Det dæmpes, glider bort, længere, længere. Det tystner helt.

Som tordenskraldende Bølgebrag bryder Stormen, Uvejret løs igen — hamrende højere, højere.

Struben snøres sammen.

Tæppet kastes af i et krampagtigt Sæt.

En Stund hylles alt i Uforstaaenheds Taage,
saa gryr det i Hjernen.

Han vækkes helt.

Men der ude i Vest larmer Havet i fraadende
Raseri, og Blæsten rider Storm mod Taarnet
og sender sine Forridere ned gennem Skorste-
nen, de hviner gennem Kaminen.

Vindfløjen klager. Nogle Skodder klaprer
utaalmodigt og dog saa trælsomt ens.

Det hele Hundekobbel hyler for Døden, som
vel spankulerer ludende om dernede i de tørre
Voldgrave.

Da Ebbe Wrangel faar tændt Lys, er det
første han gør — det at se paa den grønne
Dame.

Han synes, at hun græder, han synes, at hen-
des Øjne er vendte ud mod Havet, Vesterhavet,
som skyller mod Skotlands Kyst.

— — —

Ebbe Wrangel lader sig køre til det første
Tog.

Det Brev, han efterlader til Christian Frede-
rik Wrangel, gør den gigtsvage, gamle Herre
aldeles rasende.

Han sender Bud efter Datteren. Men Frk. Gudrun Wrangel har været syg den ganske Nat, er syg.

— — —

Saa kommer Vinteren. Den trækker Hermelinskaaben over Lande. Skove og Gaarde er de sorte Pletter i dens snehvide Bræm.

Der er stort Bal paa Skovgaard.

Alt — hvad Jylland ejer af gamle Navne her i den fagre Juletid — er samlet her. Thi der ymtes om, at Skovgaards Arving, den skønne Gudrun Wrangel, har bønhørt en Bejler, at Forlovelsen skal deklareres.

Og man tager saa underfundig-forstaaende ham, den lykkelige i Haanden, den unge Skaa-ning Claes Sparre.

Ja, vel — saa sandt er hun dejlig, Gudrun Wrangel.

Noget slankere, tynd er hun blevet i dette halve Aar, hvor hun stadig har ventet forgæves paa Bud eller Brev fra Ebbe.

Bleg er hun bleven, Øjnene er ligesom blevne større, og Haaret har faaet saa blødt og vemdigt et Fald.

Og hun staar der i Vinduesfordybningen og ser ud i Mørket, nu har hun opgivet alt.

Selv har hun skrevet Indbydelsen -- og alligevel.

Saa skøn hun er i den hvide Silke, hvor Sølv er vævet ind dannende vilde Rosers Blade. Ingen Smykker. Kun en hvid Rose i det dunkle Haar.

Imellem Gæsterne ser hun Claes Sparre. Saa maner hun frem ved Siden af hans klodsede, store Krop, ved Siden af hans Mælkebrøds-ansigt med det lyse Overskæg — der maner hun frem Ebbe Wrangels magre Staalskikkelse og solbrune, skægbare Ansigt.

Og pludselig er Ebbe Wrangel midt imellem Gæsterne — hilsende rundt, smilende.

Det danser for hendes Øjne, snurrer rundt med lysende Punkter i Taageringe.

Hun ser, hvor venligt han hilser paa Claes Sparre, og hun næsten forstaar det faste Haandtryk, som han veksler med Faderen.

— — —

Det er efter første Vals.

Han tager hende fast om Armen, nu først taler han:

— Gudrun.

Kun dette ene Ord, og han fører hende gennem den menneskefyldte Sal, ned ad Trappen, ind i Parken.

Hun mærker ikke, at Sneen bløder hendes Atlaskes Sko igennem, hun mærker kun hans haarde Greb, og hun længes efter et Ord.

Men han siger intet.

Og hans Ansigt lyser saa genfærdsligt.

Hun vil standse, gør det alligevel ikke.

Oppe ved Pavillonen slipper han hende.

— Gudrun — jeg vil forsøge endnu én Gang! —

Han venter ikke paa Svar, men river Kjolen af.

Maanen kommer helt frem, Skoven dér paa Voldgravens anden Side ligesom vælter sig frem.

Men Gudrun Wrangel ser, at han hæver Stenen — uden et Pust, uden et Støn — for hendes store, stirrende Øjne. Hun hører en underlig sprækkende Lyd og siger sig selv i denne spændte Optagethed, at det er hans Laksko, som sprænges.

Stenen bumler dødt mod Gærdet.

Og nu ser Ebbe Wrangel, at den ruller ham

forbi, at Gærdet svajer og krummer, det risler med Sten og drysser med frosset Jord. Pavillon der oppe gynger, Hegnet slaar Revner — og Gudrun glider ned, og Pavillonen vil rasle over.

Saa braser det ham om Ørene, medens han holder hende paa sine Arme, Ansigtet trykker han ind til sit Bryst, han lader sig rutsche i susende Fart ned ad den glatte Skraaning, ned i Voldgraven, Murbrokker flyger, og under Fødderne ruller Stenene fra Gærdet; for de holdes ikke mere af Lykkestenen, og de trimler og rasler.

— — —

Ebbe Wrangel forestiller sin Forlovede for de forundrede Gæster.

Han er i Skjorteærmer, og det ene Ærme hænger oven i Købet i Læser, Sko har han ingen af paa Fødderne. Hænderne bløder, han bløder i Panden.

Og Gudrun Wrangels hvide Kjole er sølet til af Sne, stænket af Vand, der først har vasket Muld og Sten. Den ene Sko har hun tabt.

Men de straalere — de store, dybe Øjne.

—————

FORGYLDT UNGDOM

MOOREY TRINITY

MOOREY TRINITY

De kommer over Kongens Nytorv, og de stiler mod Angleterre, de er høje og magre, tørre, de gaar begge to, som man nu skal gaa i det onde Aar 1908, lidt forover, saadan med et Knæk lige over Hofterne, men med ret Ryg og Hovedet kastet tilbage, og de tripper lidt og kører lidt rundt i Knæene, saa de vide og fast opsmøgede Benklæder svinger og kastes fra Side til Side i smaa regelmæssige Slag, blødt og lindt med en Kjoles frie Fald.

De taler ikke med hinanden, men møder de en langhaaret eller blot et almindeligt klædt Menneske, saa udstøder de paa samme Tid: Køter!

Saa ser de paa hinanden, og maaske er de selv i Stand til at spore nogen Forandring i hinandens skarpe og ubevægelige og glatbar-

berede Ansigter. Andre kan det ikke. Jo, maaske alligevel: en svag Sænkning af den højre Mundvig hos den ene, af den venstre hos den anden og et lysende Tilfredshedens Blink i Øjnene.

Men opdager de en Dame af Selskabet, og de først har hilst med Anstand og et Tilløb til Smil, ja, oven i Købet maaske et Goddag og et Kælenavn, hvis det er af Familien eller Kusinerne Veninder, og de er komne forbi, saa drejer Erik, Baron v. Felsen langsomt sit Hovede i Retning af Knud Bugge, medens han taler til denne med megen Styrke:

Hun er, Satan lyne mig, god, det kan Du stole paa. Hun har Gangen. Hun sætter Fødderne paa den rigtige Maade!

Erik Felsen ler himmelhøjt, saa alle de hvide og sunde Tænder ses, og saa lukkes Ansigtet igen. Men Knud Bugge smiler uanfægtet hen for sig med store, kvindesyge Øjne. De Øjne ejer Liv, naar de mødes af en skøn Kvindes, og de er kun klare i Sports Fare og i Natens grundløse Slagsmaal.

Der fyver en Piccolo til Døren og lukker op. De gaar Buffetten forbi og hilser med den Høflighed, som er uhøflig. En Tjener og en Piccolo

tager Hat og Stok og de lyse Overfrakker, saa smider de sig tungt i den læderbetrukne Sofa, saa retter de sig lidt og river med et Sæt de snævre Figurjakker op.

Tjeneren har stillet sig op lidt fra Bordet, ventende. Knud Bugge strækker Benene fra sig:

— Hvad skal vi ha', Erik?

— Ja, hvad skal vi tage?

Knud siger, idet han nikker til Tjeneren, og idet han trækker paa Skuldren:

— Lad os faa lidt Whisky!

— Javel, Hr. Bugge, som sædvanlig med Citron?

— Ja, og dygtig med Is!

Erik Felsen siger dette og siger dette ivrigt, og han slaar Haanden let i Marmorbordet:

— Men det skal være Is, der er hugget i Smaastykker, min gode Mand, ikke saadant noget, som man kan slaa Folk for Panden med!

— Javel, Hr. Baron! Jeg skal sige det ved Buffetten!

De ser et Øjeblik paa hinanden, nu Tjeneren er gaaet, Erik Felsen slaar sig paa Laarene, og han ler højt, medens Knud Bugge smiler, og saa giver han sig ogsaa til at le — og de er stumme og ubevægelige.

Knud Bugge bøjer sig frem for at læse Tiden paa Kioskens Ur, han smiler og lader en hvid og køn og stor og stærk Haand, der kun skæmmes af Rifter og Skrammer, fare over Ansigtet, som har sund Lød fra megen Landluft og megen Idræt.

— De fem Timer bliver sgu lange som fem Dage!

— Ja, og hvis saa Slaven ikke kommer?

— Gu' kommer han!

Erik Felsen taler for en Gang Skyld sagte:

— Ja, det skal Du, Fanden tage mig, ikke være sikker paa. Der er ingen Penge mellem Folk. Jeg mødte Fritz Bluhme. Han gik og ventede paa »en Mand«, og han var slet ikke saa sikker paa at faa nogle Syle, og han har dog de fem og tyve Tusind om Aaret fra Administrationen. Det er sgu Synd for Konen. Agnes og jeg er meget fine Venner. Jeg holder nu meget af hende. Hun er pillet godt af, siden hun blev gift med ham.

Knud Bugge svarer ikke, for han har faaet Øje paa en ung og slank Dame, der kommer fra Bredgade og skraar over Torvet mod Østergade.

— Der har vi den lille Blide fra »Nytofte«. Hun er dog Satans nydelig. Det er for Resten

mærkeligt, at hun ikke var til Vagtparade i Dag, det plejer hun ellers.

Den unge Dame ser i Forbifarten ind, og hun opdager Vennerne, og hun nikker smilende. De rejser sig og bukker chevaleresque, og Knud Bugge siger:

— Det var mig, Smilet gjaldt.

— Det kan godt være. Jeg er lige glad. Der er ingen Penge der. Det er ad Helvede til! Men hun har Gangen.

— Nej, det er der ikke.

Knud Bugge sukker, saa spørger Vennen:

— Har Du Cigaretter?

— Ja!

Og op af Lommen haler han en Pakke Ægyptere i Æske.

Erik Felsen giver sig til at grine himmelhøjt.

— Næ, jeg har sgu Etuiet endnu, og han fylder Vennens Cigaretter i det vaabenprydede Sølvetui.

Saa sidder de da der kiggende sløvt ud over Torvet, der ligger i Vaarens skarpe Formiddags-sol, eller de kigger sløvt paa hinanden, om der i Øjenkrogene lurar et forstaaet og forstaaende Blink, i Ny og Næ slurker de en Mundfuld Whisky, og imellem hilser de paa en Kending,

der har spist Frokost i Grill-Room og nu slentrer Vinduet forbi.

Men ude paa Torvet bevæger sig kun det, som ikke ejer deres Interesse, Folk uden Navn, graa Mennesker, for der er jo langt til Strøgtid. Der kommer ingen af Selskabet, der knejser ingen af Bredgades og Amaliegades og Palæernes unge Damer, og der driver intet af den adelige Ungdom forbi.

Erik Felsen mumler en Gang imellem: Køter — og tænder en frisk Cigaret og betragter sine Laksko, der naturligvis er fra den rigtige Skomager i Bredgade, og han trækker lidt ned i Vesten og fatter om Glasset og hilser paa Vennen og drikker. Knud Bugge siger intet, slet intet, bare sidder han med søgende Øjne ud over Torvet. Han sidder saadan, som en Jagthund kan sidde op til Vinden, naar den er ude paa egen Haand, og der er den samme fugtige Sorgmodighed i hans Øjne, som i en saadan nervøs-stærk Pointers, og opdager han en slank og vuggende Kvindeskikkelse derude paa det saltindrende Torv, en ung Kvinde, hvis Kjole falder, som den skal, sluttende om Hofterne, smygende ind og brusende skønt ud nederst som legende Bølger, gaar der en tynd Frysning

igennem ham, og det kan dirre om hans Mund, saadan som en Hund kan skælve i Sjæl og paa Krop og mimre med Munden af Utaalmod og Brist paa Evne.

— Ja, naar vi nu faar de Syle, saa er vi dækkede, gamle Dreng.

Det er Knud Bugge, der bruger dette som Indledning, og nu plumper det ud af ham:

— Er dine Kusiner rejste paa Landet?

Han fortsætter hurtigere, end det er korrekt, naar man er seksogtyve og faar syet hos Therkildsens Familie og deler sin Dag mellem Fægtesal og Vagtparaden og Phønix og Angleterre og Strøget og en Middag og maaske et Bal — ellers Thomas S. og Laaget.

— Det er sgu morsomt nok, men alle de Daae'r ligner hinanden, baade de paa »Hollebæk« og de paa »Maglestrup«. Hun er for Resten sød den lille Clara. Var det ikke noget for Dig, Erik? Og der er da ingen Nød!

Erik Felsen bliver fortrædelig:

— Gu' er det ej! De er sgu ogsaa afsatte alle sammen. Det véd Du jo lige saa godt som jeg. Gamle Frederik Daae er en durkdreven Karl, jeg kender min kære Onkel — men man maa, Fanden gale mig, have Respekt for ham,

han lægger Penge op hvert Aar og bygger om og forbedrer — men — —

Erik Felsen tier stille og drejer Signetringen en Omgang. Men Knud Bugge pudser sin Næse og betragter nøje og kærligt den femtakkede Krone over de sammenslyngede Bogstaver K. og B. Han nikker til Tjeneren om mere Whisky, og imedens kigger han dorskt om i Kafeen:

— Her er dog Satans kedeligt om Formiddagen. Ingen Ting at se paa.

Ingen Ting at se paa skal forstaas saadan, at der kun er Mandfolk i Kafeen.

Tjeneren kommer nu med Citronvand, og de sidder da nogen Tid igen og drikker og ryger, Erik Felsen med en saare betænksom Mine, der dog ikke gemmer saa overvættes meget, Knud Bugge viser sin Ligegyldighed og Overlegenhed ved at knibe Øjnene halvt til, som er han i Færd med at sove ind, og han skyder Underlæben foragtelig ud, hver Gang en ubehagelig Tanke melder sig, eller en ukendt Gæst træder ind.

Men Tiden snegler sig dorskt af Sted, saadan som en stiv Vogn forspændt med Udgangsgene kan skrumple hen ad en solædt og sandgnistrende Vej, der kantes af lilla Lyng og sol-

flimrende Graner, og da Knud Bugge igen bøjer sig frem for at læse Tidens Tal paa det gæstfrie Kioskur, er Klokken kun to.

Han sætter sig atter ned og strækker Benene fra sig og gaber for saa endelig at samle sig til en Bemærkning:

— Nu gider jeg sgu — uden Hensyn til Vind eller Vejr og mulige Temperaturforandringer — ikke sidde her længere. Klokken er kun bleven to. Skal vi vende Bredgade eller Strøget?

Den anden gaber ogsaa, før han faar Mælet i sin Magt, og nu bevæger han sig paa en helt anden Boldgade:

— Ja, det er lige vi kan klare den med 800 Kr. Men der bliver hverken til Skum eller andre Abekattestreger.

Erik Felsen foresætter sig altid et dydigt og rent Liv, naar det er smaat med Kontanterne, og han ikke rigtig véd, om det vil lykkes at klare nogle grønne Lapper ind i Tegnebogen.

Men Knud Bugge har nu faaet Uro i Blodet, og derfor taler han igen, idet han med Hovedet peger mod Tjeneren.

— Vil Du, eller skal jeg?

— Ja, det er jo revnende ligegyldigt!

Knud støder Glaset sløvt mod Marmor-

pladen, og Tjeneren kommer. De rejser sig begge, og Knud siger:

— Vi kommer igen om et Par Timers Tid.

— Ja, vel, Herre!

Saa bliver de hjulpne i Overtøjet, og en Piccolo aabner Døren for dem, og hans stakkels blege, forslagne Barneansigt udviser Ærbødighed.

Udenfor staar de et Øjeblik tvivlraadige, om de skal krybe gennem Bredgade eller drysse gennem Strøget. De bestemmer sig til det sidste.

Nu er Livet begyndt i den snævre Gade. Der spadserer Damer, som er kommet tidligere fra Spies og Bendix og Jacobsen og Ove Thomsen og »Magasin«, end de havde ventet, og der er unge »Levemænd« af anden Klasse med amerikanske Sko og smaa, stive Hatte, der nu er af Mode.

Ude fra Bredgade kommer Avantgarden af første Klasse A — baade mandlige og kvindelige Medlemmer, helst to og to i Følge. Det hænder derfor, at de to Venner maa blotte deres velbørstede Hoveder, og det giver Anledning til Bemærkninger som: Hun er nydelig, hun har den rigtige Facon, og hun har Gangen! Eller: Han er for Resten en ganske flink Fyr!

Erik Felsen standser op uden for en Cigar-butik:

— Nu gaar jeg her ind og faar et Par ordentlige Cigarer, naar vi saa har vendt Gaden et Par Gange, tager vi lige saa stille ud paa »Dagmar« og drikker en Kop Kaffe og ryger en Cigar — i al Stilhed, forstaar Du, indtil vi skal hen og træffe ham — Menneskeæderen.

Knud Bugge nikker.

Erik Felsen gaar ned og faar et Par Stykker Henry Clay og beder Ekspedienten sende Resten af Kassen hjem.

Og de pløjer Gaden, hilsende og sommetider talende med en Dame. Ogsaa »Damer« hilser de paa, men med et særligt kort Tag og et: Goddag Stær! Goddag lille Du! Goddag Joseffa! Goddag Lo-lo! — Men »Damerne« standser de ikke, saa vidt rækker deres Mod heller ikke.

Endelig driver de den ringere Del af Strøget (Vimmelskiftet og opefter) igennem, styrende efter »Dagmar«.

— — —

Klokken halvfem drejer Vennerne igen om Hjørnet. Et Øjeblik stiller de sig naturligtvis

op, og de hilser rundt der midt i Hvirvlen, hvor man vender for at gøre Strøget en Gang endnu, hvor man standser betænksomt op, naar man kommer fra Palmehaven eller skal i Palmehaven til Femteen, hvor man tager et Overblik, naar man har slentret fra Bredgade og over Kongens Nytorvs Fliser, hvor Vogne tidt krydser unødvendigt og overflødigt og forstyrrende, naar det da ikke er Herskabsvogne med Vaaben og Hjelm paa Døren.

De taler ikke til hinanden, for begge har de i den sidste halve Time vist en Evne til at bide af, som de ellers, under gunstige Forhold, vilde betragte som mindre fair. De staar bare der og passer paa, at Stokken holdes paa den rigtige Maade, og at Handskerne folder sig smukt struttende ud over Haandtaget, og saa passer de paa at hilse med de forskellige, fastsatte Grader af Elskværdighed, der strækker sig lige fra den ærbødige Hovedblottelse ledsaget af et kort og stivt Buk til en Finger mod Hatteskyggen.

— Skal vi gaa ind? — siger Knud Bugge, han staar og bliver ganske rundrygget af Spænding, medens hans Tanker forlyster sig med et helt knyttrende Uvejr, en raslende Storm,

en blaa Byge af blaa Papirer, der er forsynet med mer eller mindre vellykkede og bombefaste Navne.

— Ja. —

Og de gaar ind.

De staar derinde og kigger ængstelige til Telefonrummet, at ikke en af de smaa Tjenerdrengene skal komme ud med en uheldig Besked. Erik Felsen skjuler over sin Uro ved at kommandere med Tjeneren og gøre Vrøvl over alt muligt.

Men Knud Bugge stirrer uforskammet vedholdende paa en Dame henne ved Vinduet.

En lille Mandsling med hvidt ærværdigt Haar og rare Øjne og duknakket, saadan, som et Liv i ærlig Vandel gør duknakket, snor sig mellem Bordene og henvender sig frygtsomt til Tjeneren, og denne følger ham hen til de to Herrers Bord og forsvinder diskret.

Den lille Mand, der ogsaa er skæv, bukker som en Skoledreng, der ved, at der hvert Øjeblik kan ramle en Lussing:

— Undskyld d'Herrer — jeg kommer fra Grosserer Gantze — —

— Hm — mumler Erik Felsen og kigger op paa Manden, som studerer han et Maleri, men

Knud Bugge tænder sig skødesløst en Cigaret og bliver rød, da han ser, at Haanden skælver.

Den lille Mands Stemme ryster videre, som fryser han eller lige har grædt af Sorg og alskens Jammer:

— Jeg skulde bede d'Herrer undskyldte fra Hr. Gantze — men —

Knud Bugge opdager, at den ene Skos Snørebaand er gaaet op, han bøjer sig ned, opgiver det:

— For Satan — —

— Ja — d'Herrer ved jo, at det er meget sløje Tider, og Grossereren har gjort mange Forretninger med d'Herrer — der er jo ingen Penge mellem Folk — —

Erik Felsen siger: — Sludder —

Han taler ganske højt.

Den lille Mands Øjne bliver saa blide, og hans Stemme klynker:

— Grossereren mente, at d'Herrer maaske kunde nøjes med — 500 Kr. — —

Knud Bugge sætter sig til Rette, og hans svære Underlæbe skyder sig ud, og han skubber sit tykke Silkeslips til Rette.

Erik Felsen taler atter med sin afvejede Stemme:

— Femhundrede? — Skidt — lad os blot faa dem! —

Den lille Mand henter først langsomt ud af en fedtet Lommebog en blaa Seddel — Han har Hænder med Gigtknuder, og han skygger med sit Legeme saadan, at ingen i Kaféen kan se den. Erik Felsen læser den overlegent og løseligt igennem:

— Naa, den lyder paa 900 Kroner — —

— Ja, d'Herrer ved jo, at Pengene er dyre — ork ja —

Han triller varligt en Fyldepen hen til Erik Felsen. Denne skriver under. Knud Bugge skriver bag paa. Saa skyder den lille Mand fem grønne Sedler hen til de to Venner og lægger sin Klo ærbødigst over den blaa. Idet Erik Felsen har faaet dem praktiseret ned i Lommen, vender han sig fra den rare Mand, skubber sig rundt i Sofaen, saa hans Ryg vender imod ham:

— Skal vi saa betale og gaa — Knud? — —

Den lille Mandsling lister af, og Knud Bugge siger:

Det bliver s'gu kun to Hundrede og halvtreds til hver.

— — —

Saa betaler de og faar vekslet, og de deler
Rovet, og de gaar ind for at vadske Hænder, og
Drengen paa Toilettet faar en Krone, og hovne
og ubevægelige i Ansigterne forlader de
Kaféen — —

EFTERAAR

ETTERAAR

Han havde ligget i sin Seng den Morgen og tænkt over, hvor ligegyldigt det var, om han stod op eller ej. Han havde tænkt denne Tanke om og om igen: Hvad staar du op efter? Og med den Lyst eller den Nødvendighed, som Bent Ramøll altid har til at spille lidt Komædie, selv om han kun selv er Tilskuer, var han traadt ud af Sengen, idet han trak paa Skuldren og med en Teaterhaandbevægelse efter bedste Mønstre sagde: »Hvad er Livet —«.

Det var ikke det, at han ikke gjorde den ringeste Nytte, som ærgrede ham. Ikke paa langt nær. Nyttedogmet havde aldrig fæstet Bo i cand. polit. Bent Ramølls Hjerne. Han plejede at sige: »Der er Mennesker, som mener, at man bør foretage sig noget nyttigt, og for dem er det en Glæde og Nydelse at gøre det nyttige. Jeg

har ikke den Mening. Altsaa lader jeg være. Paa den Maade bliver der jo ogsaa mere for de andre at tage fat i, og det er jo deres Himmerig!»

Nu staar han midt paa Torvet. Luften er klar og kølig og høj og ejer den Efteraarets uforklarlige Skælven, der forlener nære Ting med en sær og skøn Fjernhed, og saa har den Luft Valeur, ligesom stilfærdig Lød af Lys, der siver og siver i rige og rolige Strømme gennem svagt, aa, saa svagt grønt Glas. Der ovre tindrer en Rude matgyldent i Solen, og han ser paa de Mennesker, som gaar forbi, de gaar næsten rankt i Dag, og Kvindernes Øjne har dybere og klarere Farve.

Der ramler en Droske forbi, og han hidkalder den og giver Ordre: »Frederiksberghave«!

Saa sidder han da i Droskens Hjørne og falder hen i den fløjelsbløde Tristhed, som altid lægger sig som vemodigt Velvære lindt og let om ham, naar han festede en Nat.

Bent Ramølls Øjne har en mærkværdig Egenkab. De opfatter vel al det, som trækker forbi Husene og Heste og Vogne og Mennesker. Men de slipper dette straks, og de melder kun Hjernen om de Kvinder, der skrider forbi. De op-

fatter straks enhver Linies Skønhed eller Lyde, de analyserer og vælger og vrager og regner sammen, slaar saa fast: attraaværdig eller det modsatte og saadan fremdeles i det uendelige.

Saadan er det naturligvis ogsaa denne Formiddag, hvor Solen risler gyldent som en lydløs Kilde, der falder rig og sprudlende fra et fjernt og blaat Himmelhvalv; men i Dag driller det ham: »Aa, Herregud, aa, Herregud — og hvad er saa det hele? Prinsessen paa Gaden med ædel Gang med vajende Fjer over det glinsende Haar, i Fløjl og Silke, under tæt sluttende Klæde — ja, for Fanden tag hende med dig, ind mellem fire Vægge, og Dronningeværdigheden falder, som naar en La France-Rose drysser og drysser — —«.

Han tænder en finsk Cigaret og sidder og mumler og fortæller hen for sig, saadan som dens Vane er, der færdes meget ene og helst søger Selskab med Kvinder, der kun skal have Komplimenter.

— Jeg vil ligne alle disse dejlige Kvinder ved et veldækket Bord, et rigt og overdaadigt Bord, hvor røde Blomster flammer — disse røde, røde Ranunkler, der er som en Kvindes første Kys — og kosteligt Krystal funkler, og hvidt

Sølv skinner, og herlige Retter bæres ind. Eens Øjne fanger den ganske Dejlighed, man sætter sig godt til Rette, og medens man spiser, søger Øjnene stadig ny Retter og ny Retter igen. Men pludselig maa man melde Pas. Man kan ikke mere, og Øjnene er bedrøvede. Saa mærker man oven i Købet, at man allerede har spist for meget og føler sig tung og utilpas.

Saadan er det jo ogsaa med Kvinder. Se, de vandrer forbi, dejlige og vuggende, en efter en, i Hundredevis, og man strækker sine Arme ud og fanger ind, og se, af hundrede fik man maaske de ti, og Eens Sjæl græder, fordi de andre strøg forbi, svandt, svandt. Og man fortærer de ti — og man opdager bagefter, at allerede det var formeget — —.

Saa ler han og stryger sig over det store brune Ansigt med det kortklippede Overskæg, og spillende Komedie for sig selv slaar han den knyttede Haand mod sit Knæ:

— Bravo — Bent Ramøll, der fandt du Løsningen paa Livets Gaade! Evnens Mangel til at følge Lysten, det er Livets store Brist! — —

Han betaler Drosken, og den kører ind ad Byen til igen.

Saa staar han et Øjeblik og ligesom føler, at

han vokser i den Flom af Lys, der skyder sig bred og rolig ned fra Himlen, kølig og klar, som er Himlens Hvalv en blaa Kirkerude, og Lyset kommer derude fra Klodernes evige Rum. Han synes, at Luften synger ham om Ørene, en enstonende Sang, en eneste bred, bred og bærende Tone, som Anslaget paa et mægtigt Instrument, nej, hellere Efterklngen, Efterklngen, der synger, synger — og driver langt, langt bort, ind i fjerne Riger.

Og Livets Glæde gror op i ham. Det er Plantens stille Glæde over Sol og over at mærke, at Safterne stiger, og hver Celle lever. —

Han gaar frem, rank og spændstig, og i Hjernen dukker Nattens Melodier frem, først i et Par forsøgende Fløjtetoner, saa i Nynnen. — Han faar ligefrem Lyst til at danse la Craquette her paa Gaden. — — —

Inde i Haven paa Paradebænkene sidder unge Mødre med egne Børn, unge Piger med andres, og der hænger eller sidder ganske stift gamle Mænd, som er færdige med Livet, hvem Livet fæg forbi. — Der er ikke en af disse Kvinder, af de ærbare og mindre ærbare Koner, der er ikke en af de unge, de, der er Jom-

fruer og de, der ikke er — uden at han jo i Dag kan lokke et Livets lystne Glimt frem i Øjnene, dette graadige og bejaende Glimt, som Kvinder ikke kan tøjle, naar Solen staar sprudlende, og Jorden emmer af Frodighed og Fylde og gærende Safter.

Han gaar bag i Haven, paa en af disse stille Gange, hvor faa færdes, og Bladene drysser, og her i Ensomheden, hvisker det i Luften som af Fugle, der synke dødsenstrætte, naar det falmede Løv falder, og det er næsten, som staar Tiden stille her. Kanalen ligger sort-blank, Lys set falder paa Vandet i Flager; men disse Lyspletter og disse Lysstrimer der langt henne, hvor Vandbaandet drejer, bevæger sig ikke. Alt er stille. Og Bladene drysser, drysser...

Her møder Bent Ramèll sin første Ungdoms Ven.

Han har ikke set ham komme. Men pludselig er det, som bliver det meget koldt og meget mørkt, et stillestaaende Mørke og Kulde fra de yderste Have, fra Klodernes Grænseegne. Bent Ramèll ser op, og ser ind i et Ansigt, der er blegt og farveløst som det blege farveløse Skæg, der kranser det ind og vokser op af det blege,

løse Kød som vantrevne Rugspirer af Sand i et tørt Efteraar.

— Kender du mig ikke?

Manden strækker søgende Haanden ud, Bent Ramèll fatter den hurtigt, og han taler hurtigt:

— Se, se — Godmorgen — gamle Dreng. du her — du her — kende dig? Hvor vil du hen, hvorfor Fanden skulde jeg ikke kende dig, tror du, at du har forandret dig saa meget? Ja, du har faaet Skæg, men ellers er du jo den samme, ganske den samme. Ikke Spor af Forandring!

Bent Ramèll gaar et Par Skridt tilbage og mønstrer Vennen. Han ser, at Sven Jürgens luder, at det brede Bryst buer ind, at hans Huds Lød er gul og forunderlig skær. Han ser, at Læberne er blevet tykke og uformelige og forvredne af Smerter. Han fanger dette Glimt af lurende Paapasselighed dybt inde i Øjnene, som om Vennen tvivler. Men dette springske, griske Lyn dør, og der bliver kun en ulmende Funke tilbage.

Bent Ramèll griber igen hans Haand. Den brænder:

— Og jeg, som troede, at du sad i Holland

og malte brede Floder og dybe Sletter og bredhøftede Piger — saa trimler du rundt her.

Han lægger til, som ser han ikke:

— Fejler du noget?

Saa hurtigt, hurtigt:

— Aa — du er vel nervøs. I er sgu alle sammen nervøse I Kunstnere — nervøse, nervøse. Hvad i Himlens Navn vil I med Nerver?

Og i et Øjebliks Ubetænksomhed strækker han sig i sund Styrke, fylder sin høje Brystkasse med ren Luft og puster langsomt nydende ud.

Nu taler Sven Jürgens. Hans Stemme er sprød og tør:

— Naa — det er blot nogle Tuberkler, som jeg ikke rigtig kan komme af med.

Der lyser som Skæret af et Smil over det blege Ansigt, et af Vinterens Solnedgangsskær.

Bent Ramøll opdager, at hans ene Snørebaand er gaaet op. Først har han saa travlt med at faa det bundet og puttet ned i Støvlen:

— Naa — du ser sgu da egentlig ikke daarlig ud — men kom — lad os gaa.

De to Venner gaar Arm i Arm. Men det er for Bent Ramøll, den skeptiske Bent Ramøll, som gaar de to Venner ikke alene. Men som er

der en tredie Mand dem imellem. En fremmed Mand fra en anden Verden.

De er gaaet ud i Solen. Her hoster den syge ikke saa meget. De standser saa for at betragte Børnenes Leg. Børn tumler over Plænen, de raaber og stirrer med store Øjne ind i Verden, op mod Efteraarets klare Sol. Nede ved Vandet staar en ung Moder med en fire, fem Aars Purk. Hun lærer ham at fodre Svanerne, lærer ham at blive staaende, naar den store Fugl kommer skydende gennem Vandet med brusende Fjer og bøjet Hals.

Men Sven Jürgens har kaldt Børnene til sig. I denne Kreds af Smaafolk rager han op som et Fyrtaarn i en Skærgaard. Han uddeler Femører til dem med denne Trang til at gøre godt, som er dens, der aner Døden. Han klapper dem paa Hovederne og fatter deres Hænder, og de smaa ser paa den store Mand med det visnede Skæg, og de smiler og ler og løber fra ham hen til Kagemanden.

Vennerne gaar videre.

Men Samtalen vil ikke rigtig føje sig, indtil Bent Ramøll med det rigtige Instinkt finder det Felt, hvor den syge bliver karsk for en Stund: Kvinder.

Se, den syge ranker sig, og han taler, og i Samtalens Løb bliver Bent Ramèll ivrig:

— og kan du huske den lyse Anette? Hende med dette Kast af Hovedet —

Den unge Mand viser det.

— Kan du huske, at vi var lige ved at blive Uvenner for hendes Skyld? Var det dig, der napped' hende fra mig — eller var det omvendt?

Bent Ramèll husker saa udmærket i dette Øjeblik, at det var omvendt.

— Men saa opdagede vi da Gudskelov, at hun ogsaa havde en tredje — saa var Freden sikret.

De staar stille og ler, og den syge hoster, og Bladene drysser, drysser ...

Saa vandrer de videre over Solpletter og rustrøde og gulgyldne Blade. Deres Ord springer som unge Føl, naar de følger Moderen langs Plovens Fure.

De taler om Farver paa Silkeskørter, om Dammers Silkeundertøj. Bent Ramèll holder paa gennembrudte Silkestrømper. Sven Jürgens paa ensfarvede med grel Svikkel. Bent Ramèll drager i Kamp for Korsettet. Sven Jürgens holder paa de bløde, frie Former.

Og de ler og ler, Bent Ramèll klingende højt, ungt. Den syge i Stød, saa han maa hoste; men han mærker det ikke, og han lægger en brændende Haand paa Bent Ramèlls Haand og siger overlegent og 'dybsindigt:

— Selvfølgelig er der Forskel paa Kvinder. Men det, som faar den ene til at blive Sengekammeraten og den anden til at straaale som den attraaede Elskerinde, er dog bare Forskellen i Serveringen!

Nu lægger Bent Ramèll Mærke til, at Sven Jürgens' Øjne bliver urolige. De søger Gangene af som Jægerens efter Vildt.

— Jeg maa gaa nu — jeg maa jo passe Spisetiderne, nu jeg ikke har andet at passe —
— Farvel!

— Ja, vi ses jo nok. Jeg gaar hver Dag min Tur her i Frederiksberg Have. — Paa Gensyn! —

Han smiler, dette trætte Smil; men bag det er han paa Vagt: om han kan finde Medlidenhed i Vennens Ansigt — —

— Au revoir! —

Bent Ramèll bliver staaende et Øjeblik, og han ser saa bedrøvet og saa inderlig trist efter den rundryggede Skikkelse.

— Herregud, Herregud — er det Sven Jürgens, den store, stærke Sven, Vikingen! Se, hvor Bladene falder bag ham.

Nu gaar Sven Jürgens gennem Porten. Der staar to unge Kvinder, og Samtalen med Bent Ramèll har plettet hans Kinder røde, og han ser med frække Øjne paa den høje, lyse Kvinde. Hun og Veninden ler. De ler skaanselsløst, som kun unge Kvinder kan le. Da bliver Sven Jürgens frække Øjne bønfoldende som et jaget Dyrs, der kun beder om Dødsfred. Han skælver i Kulde.

Og den høje, lyse Kvinde griber den anden i Armen. De ler ikke mere.

Lidt efter gaar Bent Ramèll dem forbi, og han blotter ærbødigt Hovedet.

GENNEM DØDENS DAL

EN LILLE HISTORIE FRA VOR SIDSTE KRIG

1.

Musikken holder inde med et længe tonende Brus.

Med skælvende Hænder faar han Forhænget til Side, og den unge Pige gaar ind, idet hun glider ham forbi; med bøjet Hoved og næsten lukkede Øjne samler han chevalesque Hælene, saa Sporernes spinkle Sølv synger. Den tunge Silke falder skjulende til.

Det er Comtesse Yvonne de Croizif du St. Paul, Husets Datter, og det er Løjtnant i den danske Hærs Husarer Henrik Hwietfelt.

Ogsaa den unge Mand holder det blonde Hoved sænket, og Hænderne samler Handskerne, trækker i dem — han ved slet ikke, hvorledes han skal faa begyndt, hans Strube sammensnøres, og nu aner han slet ikke, hvordan han fik den Dristighed at bede om en Samtale.

Men hun, den unge, attenaarige Kvinde med den slanke, spæde Hals, ser pludselig op paa ham med store, sorte Øjne, og de er blanke af Taarer, og det skælver om den blege Mund.

Musikken spiller op igen derinde i den store Sal. Den naar herind i den lille Stue som klingre Nyn.

Uden for Stuen igen er Balkonen. Derfra ses Paris.

De er tavse, Springvandets Straale plasker og stænker Draaber smeldende paa de store Bladplanter, og for hver Stump af et svindende Sekund bliver denne Lyd stærkere. Saa slaar han Hovedet tilbage med et beslutsomt Sæt. Han ser saa kærligt ind i det blege Ansigt, der rammes af det sorte Haar. Han ser Tindingernes Traadnet af fine, vaar-grønlige, blaa Aarer, der øjnes som disse henaandende Streger i Marmorets sneblege Renhed, saa bliver hans Øjne lyse med Spil af dansk Havs Solskær, alligevel snubler Oredne saa ubehjælpsomt:

»Comtesse — jeg rejser — og et Farvel — hvem ved, om vi —!»

Da bliver hendes Øjne sorte som Stedmoderblomstens Blade i Aftendug.

»De rejser?»

Og der ligger i dette overflødige stammende Spørgsmaal en Sorg saa stor, at den truer med at overvælde hende ganske.

»Ja, Comtesse, Krigen er der, Krigen!«

Dette Ord faar Blodet op i hans Kinder, Øjnene tindrer, han støder Sabelen haardt i Gulvet. Musikken derinde bliver kaldende Signaler.

Der er en kaldende, stærk Klang, da han atter siger det ene arme Ord:

»Comtesse!«

En hel Bøn toner af dette Ord, en Bøn, der som en glødende Luftning svøber sig om hende og faar hende til at skælve i Feber og bøje Hovedet og faar hende til med tøvende Trin at gaa de faa Skridt ud paa Balkonen. Hun fatter om Gitteret, og mod Nathimmelen lyser den hvide Skikkelse, mat, sølvskinnende i den hvide Silke, hvor Sølvets Glimmertraade løber bugtende og folder sig ind i hinanden og danner smaa blanke Rosenbuketter.

Hun bliver staaende der, og han følger efter. De mærker slet ikke, at Natten er kold.

Over Paris svæver en lysende, let gylden Sky som et bølgende sittrende Slør, der fortoner sig fra rødgult og gyldenrødt til vissengult,

der sluges af Mørket der langt borte, hvor Landet er.

Nu taler Henrik Hwietfelt, saa langt et Mellemrum ligger der mellem Ordene, der stødes ud, de ejer lidt Hæshed i Klang.

»Comtesse, i gamle Dage — naar vore Forfædre — naar Ridderne drog i Leding — saa bar de paa Hjelmene deres Damers Farve —!»

Der bliver et Nu ganske tyst. Saa ruller dernede i Gaden en Vogn trælsomt forbi.

Han fortsætter: »Faar ogsaa jeg — — !«

Saa kommer Ordene som en rastløs Bæk ved Foraarstide i det Leje, den næsten har glemmt i den lange Vintersøvn, og som den derfor styrter igennem med genkendende Glæde.

»Faar ogsaa jeg et Pant, faar ogsaa jeg et Tegn paa, at Deres Tanker vil dvæle hos mig? Faar jeg Lov at kæmpe under Deres Farve, til at sejre eller dø? For De ved jo, De ved jo saa godt, at jeg elsker, elsker, elsker Dem! Ved De det ikke, ved De det ikke!«

Den unge Mand knæler, slank i den røde, sluttende Uniform, og han ser bevæget op imod hendes skønne Ansigt, men under de lange, sorte Silkevipper løsner der sig to Taarer, de

rinder langsomt ned over hendes Kinder, og disse er saa hvide som Alabast.

Hun rækker ham uden Ord sine smalle, skælvende Hænder, og han kysser dem og rejser sig og kysser hendes Mund, der brænder i Feber. Han tager hende varligt ind til sig og dækker hendes Skulder med den skindbræmmede Trøje, og han kysser hendes Øjnes sitrende Laag.

Kind imod Kind, med Armen om hendes Liv vugger de sig sammen med Takten af den vemodige, russiske Musik, der vagt strømmer ind til dem fra Salen i en afklaret, tynd Bølge.

*

Henrik Hwietfelt kører hjem gennem Forstaden Saint-Honoré, og hvert Øjeblik tager han en hvid Damehandske frem fra sit Bryst og kysser den ærbødigt.

Og han lukker sine Øjne og ser hendes dybe, blide Blik rettet mod sig i uendelig Kærlighed. Det er, som hendes Øjne straalere her i Mørket, slige Øjne, som normanniske Adelskvinder kan have som Minder om Korstogenes hede Tid.

2.

Brev fra Kaptajn Vilhelm Hwietfelt til Søsteren Charlotte Mathilde:

Dannevirke.

Kæreste Søster Charlotte Mathilde.

Siden Du sidst fik Brev, har vi da haft den første Træfning, og den gik jo godt og vel. Hele Hæren ser da ogsaa Fremtiden i Møde med de bedste Forhaabninger, men jeg maa sige, at jeg desværre ikke deler disse. Fjenden er dog langt stærkere end vi, og han har bedre Vaaben. Det bliver ikke som i sidste Krig en Kamp Mand mod Mand. Foreløbig ser man som sagt lyst paa Forholdene. Gud give, at vi ikke maa blive skuffede!

Jeg naaede jo ikke at komme med første Gang, men nu staar vi ved Dannevirke, saa næste Gang bliver det vel min Tur.

Kære Charlotte, jeg er bange for, at Mandskabet ikke slaar til i denne Stilling, Modet mangler ikke, men falder det ind med Vinter og streng Frost, kan den blive vanskelig, ja umulig at holde.

I Gaar kom Henrik til Hæren, og, kære Charlotte, lad mig sige det straks, Opholdet i Paris

har naturligvis ikke forandret ham i nogen god Retning. Det var vel ogsaa kun Mama, som havde haabet det. Han opsøgte mig sent i Aftes i mit Kvarter. Foreløbig kommer han til at gøre Tjeneste her, og jeg er glad ved saaledes at have ham under min Opsigt. Maaske lykkes det mig at pille nogle af de værste Unoder ud af ham, endskønt jeg tiltror mig ikke Myrddighed dertil. Som Du ved, mangler vi haardt Officerer, dog er det særlig Infanteriet, hvor det kniber haardest. Det er Grunden til, at Henrik er bleven beordret til at gøre Tjeneste her, men han er ogsaa meget fortørnet. Vi sad længe og passiarede om løst og fast, og jeg forsøgte at indprente ham nogle gode Raad, men jeg tror ikke, at det hjalp synderligt. Du ved jo, hvordan Henrik er, han smiler og siger ja, og fem Mindtter efter har han saamænd fuldstændig glemt, hvorom Talen drejede sig.

Tænk dig, kære Søster, han drager i Felten med høje Lakstøvler og hvide Handsker, som skulde han til Bal, saa dufter han tilmed af Parfume, saa jeg maa sidde og ryge ustandseligt. Han spiser saa godt som hele Tiden Bonbons, som han har i en meget fin Sølvæske med

indlagt Emaille. Gud maa vide, hvorledes det vil gaa ham, naar vi kommer i Træfning, eller naar Vinteren ret tager fat? Det er med Sorg, at jeg tilstaar, at jeg er ængstelig for Hwiefelternes Ære.

Der er saa meget hos Henrik, som er os fremmed, synes du ikke ogsaa? Men vi har jo heller ikke samme Moder, og han blev saa forkælet som Dreng baade af Fader og Mama, Dig og mig. Han er jo ogsaa saa meget yngre.

Hvorledes har Du det, kære Søster Charlotte, og Din Mand og Børnene? Blide er vel stadig lige utilfreds med Ministeriets Politik og den nye Regering i det hele taget. Han er vel ogsaa stadig lige vred paa Krigsministeren. Men Overgeneralen sætter han jo overmaade højt, ikke sandt?

Her i Hæren lærer vi Officerer af de lavere Grader snart at holde op med al overflødig Ræsonneren, endskønt mange af os ikke mangler Lyst dertil. Vi bliver sat paa en Post, og der maa vi blive og gøre vor Pligt af yderste Formue. Mere kan man ikke gøre, og mere ønskes der heller ikke, at man skal gøre. Lille Vilhelm maa Du endelig hilse fra Morbroder. Det er en god og rask Dreng, det er nu ikke alene,

fordi han bærer mit Navn, at jeg har en saa stor Forkærlighed for ham. Gud give, at han maa blive dig til Glæde, kære Charlotte. Lille Fanny skal naturligvis ogsaa have en Hilsen fra Morbroder Bussemand. Hils saa endelig Din kære Mand mange Gange, og selv være Du hilset paa det hjerteligste fra Din gamle Broder.

Lev nu rigtig vel, kære Charlotte Mathilde, og skriv snart til

Din Broder Vilhelm.

Til

Velbaarne Fru Charlotte Mathilde Blide,

Rønnowstorp.

P. S. Jeg vilde have bedt Henrik skrive et Par Ord her i Brevet, men jeg ved ikke, hvor den unge Herre befinder sig.

V. H.

Brev fra Fru Charlotte Blide til Broderen,
Kaptajn Vilhelm Hwietfelt:

Rønnowstorp.

Min kæreste Broder.

Tak for dit kære Brev, og Gud være lovet, at
baade Du og Henrik befinder Eder vel. Han vil
ogsaa i Fremtiden holde sin Haand over Eder,
at I kan komme karske tilbage. Vorherre vil
høre alle de Bønner, der stiger op til hans
Trone for Eder og den danske Hær og Dan-
marks retfærdige Sag.

Kæreste Broder, Du kan tro, her er trist paa
Eggen. Der er intet Hjem, hvor ikke Mand
eller Søn er med. Hvor højtidsfuld var ikke
Kirkegangen forleden, alle de blege Kvindean-
sigter, unge og gamle. Pastor Jürgensen talte
om eder alle dernede. Danmarks Hjerte slog
ungt og rent nede i Slesvig, sagde han.

Gamle Kammerherreinden paa Berritslund
bærer sin Skæbne med Taalmodighed. Ikke et
Klagens Ord kommer over hendes Læber, og
hvor maa hun ikke lide, Manden mistede hun i
49, og nu ligger Sønnen for Døden, ramt af en af
de første fjendtlige Kugler. Hun viger ikke fra
hans Sygeleje, og alligevel faar hun Tid til at

stille sig i Spidsen for Indsamling og for Sammenkomster for at plukke Charpi.

Kære Vilhelm, kan Du da slet ikke forstaa, hvad der er i Vejen med Henrik? Skal jeg fortælle Dig det? Han er forelsket! Lille Broder har ikke skrevet det. Det maa Du ikke tro, ikke et Ord har jeg hørt fra ham. Men jeg forstaar det af Din Brevskrivelse.

Vær lidt god imod ham, kære Vilhelm, og prøv, om Du ikke kan faa ham til at fortælle Dig, hvorledes det er fat med ham. Jeg vedlægger et langt Brev til ham, saa svarer han vel nok.

Jeg haaber, at Christian Frederik har skrevet Dig et langt Brev til. Han fortalte, at han skrev Dig til forleden. Du har da vel faaet det? I disse Ufredens Tider kan man jo tænke sig alt.

Min kæreste Broder, Du ved, at jeg er ikke videre stiv i Pennen, havde jeg Dig blot her, der er saa meget, jeg vilde sige Dig. Med Guds Hjælp ses vi dog nok igen, og saa kan vi ret af Hjertet tale sammen. Børnene spørger saa tidt efter Onkel Vilhelm. Fannys Øjne bliver saa store og forundrede, naar vi fortæller hende, at Onkel Vilhelm er i Krig, men lille Vilhelm forstaar. Naar han bliver stor, siger han, vil han være Soldat ligesom Du og kæmpe for

Fædrelandet og Fanen. For Resten er han ikke rigtig rask, det er dog forhaabentlig kun en let Forkølelse.

Kære, kære Broder, nu Farvel, og Gud holde sin Haand over Dig.

Din egen Søster Lotte.

Christian Frederik og Børnene hilser mange Gange.

Til

Velbaarne Kaptajn Vilhelm Hwietfelt.

Brev fra Kaptajn Vilhelm Hwietfelt til Søsteren Charlotte Mathilde.

Dannevirke.

Kære Søster Charlotte Mathilde.

Kæreste Søster, tak for Dit gode Brev, som jeg modtog i Gaar. Du kan tro, at det gør en saa forunderlig blød om Hjertet at vide, at alle I kære tænker paa os her i Felten. Henrik fik ogsaa sit Brev, men han har ikke til mig talt noget som helst om det eller udtalt sig, om han vilde svare, forhaabentlig gør han det dog, endskønt

man ved saamænd aldrig, hvad han faar Tid eller Lejlighed til.

Dette Brev bliver ikke langt, kære Charlotte Mathilde, jeg har nemlig faaet Ordre til at møde i Hovedkvarteret. Her hersker en mærkelig Uro, der gaar nogle lyssky Rygter om, at vi skal tilbage. Det vægrer jeg mig dog ved at tro, det vilde gøre et meget daarligt Indtryk paa Folkene, ja, jeg tror endog, at der er de af dem, som vil nægte at udføre Befalingen.

Nu er da Vinteren kommen. Vejene er is-blanke eller opkørte og saa frosne igen med dybe Hjulspor. Du kan tro, vi har det ikke videre hyggeligt her i vore Kvarterer, men i Krigen maa man jo vænne sig til lidt af hvert. Værre er det for Folkene, de mangler det allernødvendigste. Det er næsten et Særsyn at se en Mand i forskriftsmæssig Uniform. Maden er saa sandelig heller ikke af den bedste.

Til Henrik ser jeg stadig ikke meget, kun i Tjenesten, ellers ikke. Jeg synes jo nok, at det er forunderligt, at han ikke søger mig, sin Broder, men jeg siger intet til ham derom. For Resten kommer han heller ikke sammen med nogle af de øvrige Officerer, naar han da kan

undgaa det. Jeg forstaar mig slet ikke paa Henrik, men de andre gør det ikke heller.

Med Folkene gaar det mærkværdig nok udmærket for ham, og der synes at have udviklet sig et mærkværdigt Forhold mellem dem og ham. Du skulde blot se, naar Henrik passerer saadan en tung Bondekarl. Denne strammer sig op og gør strunk Honnør, som var det for selve Kongen, ellers ved de næppe, om det er Umagen værd at honorere deres Officerer.

Men Henrik har en forunderlig Maade at tale til Folkene paa, og hvis en Mand gør ham en Tjeneste, byder han ham straks et Bolsje eller et Stykke Konfekt, og Manden er langt mere smigret, end naar vi andre stikker ham en Drikkeskilling. Henrik gaar endnu rundt og agerer Paradeløjtnant, han er saa pyntet og pudset, som skulde han til Galataffel. Jeg forstaar blot ikke, hvorledes han under vore Forhold faar Lejlighed til at gøre dette Toilette. Han er altid vel barberet, og altid har han hvide Handsker paa. Jeg troer min Sandten, han faar dem tilsendt fra Paris, thi han faar hyppigt en lille Pakke fra Frankrig. Mærkværdigt nok, — naar han har faaet en saadan

Sending, bliver han endnu mere menneskesky end ellers og svarer helt hen i Taaget.

Nu melder Oppasseren, at jeg maa gaa. Farvel da, kæreste Søster, hils nu Blide og Børnene mange Gange, selv sendes du de hjerteligste og kærligste Hilsener fra din hengivne Broder Vilhelm.

Til

Velbaarne Frue Charlotte Mathilde Blide,
Rønnowstorp.

P. S. Bed Din Mand tilskrive mig lidt nyt om de politiske Forhold, her ved vi intet. Bladene er det jo heller ikke til at fæste Lid til.

I Hast.

V.

3.

I det kolde Mørke træder Soldaterne an. Kommandoordene hviskes frem, ledsagede med Paabud om at gøre saa lidt Støj som muligt.

Og denne klamme Skumring, der lægger sig tungt med Drys af Sne og Hyl af isnende Blæst,

faar Hæren til at skælve i Angest. Thi det lyder fra Mand til Mand, hviskes forborgent og gruende:

»Vi skal tilbage!

Vi skal prisgive Dannevirke!

Vi skal tilbage!

Vi skal tilbage, flygte fejgt uden Sværds slag, tilbage uden et virkeligt Tag med disse frække Skarer af blaa Prøjsere og hvide Østrigere!«

Disse Rygter i al deres tirrende Uvished lammede Hæren og tog Pusten fra den, det var som en Mare satte sig paa Brystet og red den til Døde; for den menige Mand i Geledet forstod ikke sin Overkommando, der fejgt opgav Folkets Dannevirke.

Der staar Soldaterne opmarcherede, frysende af Kulde, af Uvished, af Angest og ufattelig knugende Rædsel — hvis det skal være sandt, at man skal tilbage, tilbage — flygte!

Henrik Hwietfelt finder efter en rastløs Søgen Broderen. Han griber ham i Armen, og han ved ikke, at Neglene borer sig gennem den tykke Uniformsfrakkes Ærme.

»Er det Meningen, at vi skal tilbage?«

Den store indpakkede Skikkelse synes endnu større i Mørket, det lyser rødt fra Cigaren, det brune Mundskæg skimtes. Men Vilhelm Hwietfelt frier sig fra Broderens krampagtige Tag, og imedens kommer Svaret tøvende, som skammer han sig:

»Ja, vi marcherer om et Kvarters Tid!«

Den slanke unge Fyr fryser stiv og stum. Saa stamper han rasende i den frosne Jord.

»Er I Forrædere alle sammen, er I gale, er du ogsaa købt?«

»Tys, Dreng!«

Men Henrik Hwietfelt river Sablen af Skeden. Han vokser i det knugende Mørke, i Kulden, i Rædselens Fortvivlelse:

»Til Vaaben! Til Vaaben, Folk! Forrædere mod —«

Saa har den ældre Broder ham om Haandledet og tvinger ham i Knæ, og Sabelen klirrer syngende mod den haarde Jord, og den unge

Løjtnant tier og taler saa — saa hviskende bønligt, saa bedende:

»Ville, Ville, du maa ikke, du maa ikke! Før Folkene den anden Vej! Lad os kæmpe, lad os slaas til sidste Mand — hellere Døden; aa, Ville, gamle skikkelige Ville — du maa ikke — du maa ikke — lad os dø — men ikke dette — Ville — — !«

Stemmen er, som da han var lille Dreng og kaldte den store Broder for Ville.

Men Kaptajn Vilhelm Hwietfelt rejser sin Broder i et Sæt:

»Ti stille, Henrik, gør din Pligt! Lad os holde Modet oppe hos Folkene!«

Og han bukker sig hurtigt og tager Broderens Sabel op og knuger den ind i Henrik Hwietfelts Haand:

»Gør din Pligt!«

Der stiger en dump Murren fra den tunge Skygge, der glider over i Mørket, og som er Soldaterne.

Brødrene skilles.

De snubler, Soldaterne, de glider, Rækkerne slingrer, løses og sluttet igen og bugter ud og bugter ind og knækker over og drejer og sluges af Mørket og tumler ubehjælpsomt ud af det

igen. Det er et hjertesaaet stort Dyr, der snubler over Vejen paa en beskæmmende Flugt. Imellem høres Officerernes opmuntrende Ord, saa forcerede, saa klangløse, de skjuler en vild Hulken, Hestes hæse Stønnen blander sig ind i dette Forsmædelsens, Fortvivlelsens dumpe Raseris Kor, og Bønderkarles tunge Bønner væver sig ind som knudret Islæt.

Mod Nord, mod Nord, ind i Mørket, paa Flugt mod det Land, der udsendte Hæren, Sønerne tyr mod Moderens Favn. Men i denne Nat saares Moderen i Hjertet, og den tunge, trælse Sne æltes af hendes Blod.

Humør er der kun mellem Københavnerne og Kulsvierne, et bittert og ondt Humør med drøje Ord og arrig Skælden og vild Banden.

Henrik Hwietfelt maser sig frem mod Vinden, Side om Side med Fløjmanden, den københavnske Slagter, der brummer og knurrer og stadig giver ondt af sig.

»Hvorfor Pokker skal vi stikke a ? Vi maa hellere se aa faa fat paa dem og sla fra os, saa de ka mærke det!«

Henrik Hwietfelt er stedse rede med et rask og opmuntrende Ord, han har uddelt alle sine Cigarer, og imellem synger han for til en af disse uendelige Soldatersange med Omkvæd. Ingen kender den rigtige Begyndelse, saadan en Sang har slet ingen; Slutning ikke heller, man begynder i Midten og gaar til den Side, man ynder, digter et Vers til i Farten, Side- manden et og saa fremdeles.

Men i denne Nat vil Sangen ikke lykkes. Slagtersvenden mander sig ganske vist til Tider op og stemmer i med nogle Brøl, saa Henrik Hwietfelt maa bede ham holde Kæft. Han har tillagt sig Københavnerens Jargon og bevæger sig frit i den.

Og videre paa Flugten ind i Natten. Og Sneen fyger og hvirvler, stundesløs, som ønsker den ikke at lægge sig til Leje endnu, som venter den blot at brede sit hvide, klamme Ligklæde over den danske Hær.

Det fryser, saa Vejene bliver glatte og blanke, og ud til Siderne ruger Mørket, Dødens store Favn.

Tilbage, tilbage! Folkene arbejder sig frem — asende i de tunge Støvler, snublende bøjer Rækkerne sig forover, slingrer og duver, blindede; en Gang imellem stiger der et samlet Støn fra Gelederne, saa et knaldende Kommandoord og pludselig en Hests hvinende, angst-skingrende Vrinsken.

»Slut Rækkerne, Folk!«

Pludselig stemmer Slagtersvenden op af fulde Lunger: »Malle Brok er død i Krigen —«

Men en lille Kulsvier mumler ret en sjællandsk Vise om falsk Kærlighed og en utro Kvinde.

Snart tier de begge.

Inde over Markerne snubler imellem en Ordonnans forbi. Det ses som noget tungt og fjernt, der vælter sig frem mod Vinden, der er noget uvirkeligt over den rullende Skygge, der vælter sig frem, men saa vrinsker maaske Hesten i Pine og Angest og Træthed, og denne Lyd fra det levende Land flaar med al sin Uhygge gennem Spøgelses-angesten.

Og Hæren slæber sig frem, frem, ak tilbage — op mod Nord — mod Nordøsten. Det er et langt, bugtende Legeme, der saaret og stønnende, med Døden i Hjertet slæber sig frem,

kæmpende mod Isslag og Blæst over spejlblanke Veje. Det knitrer arrigt af Geværsalver paa Fløjene.

»Naa, Slagter, du bliver saa stille, men om et Øjeblik har vi Prøjserne inde paa Livet, saa skal vi til at slaas, Slagter!«

»Ja, gid det var saavel, Hr. Løjtnant, saa skulde jeg Satan rasme nok faa Ram paa de Kale — det lover jeg for —!«

Hagl slaar som hundrede Snerte ind i Løjtnantens Ansigt og blænder det ganske. Han stivner i Kulde og fyldes saa af brændende, livsalig Hede, og det glimrer violet og blaat og rødt for hans Øjne, Ildhjul snurrer spruttende rundt.

Da kommer hun, den skønne Yvonne, han ser ind i hendes skønne Øjne, saa blide søger de hans, saa trofaste, og han fornemmer hendes Haand i sin.

Saa Hagl igen, Blæsten, Kulden, han raver et Nu, slænger saa sig selv i rank Stilling, som skal han føre Fanen op.

Det giver ham Styrke, at hun er hos, at vide, at hun har ham i sine Tanker, at han er i hendes jomfrurene Hu. Det gør ham blød om Hjertet og faar Taarer i hans Øjne, men

stærk i Sind, at hun, den skønne, unge Kvinde, hans elskede, beder for ham og den danske Hær, beder for ham til den Gud, der styrer Verden, og mod hvem Konger af Prøjsen og Kejserne af Østrig er for intet at regne.

Og han føler ind paa sit Bryst, ænsrer ikke Kulden, mærker blot hendes Handske, og han hvisker, medens han tumler frem: »Bed, bed, skønne Yvonne. Bed for os, som er paa Flugt, bed for hver menig Mand, hvis Hjerte bløder af Fortvivlelse og Harme, bed for dem, der sidder hjemme, bed, bed, lille Yvonne. Og dine rene Taarer og dine rene Bønner og din rene Sjæl og dine skønne, bedrøvede Øjne vil formilde ham, der sidder oppe i sin Himmel og styrer den ganske Jord!«

Saa mander han sig op og raaber ind i Gelledet:

»Naa, Kulsvier, staar du ikke fast paa Benene, Kammerat!«

Det er jo ikke Udholdenhed, der mangler den lille Kulsvier, men Støvlerne er for smaa, og han er slet ikke vant til at gaa i Støvler.

Den unge Løjtnant fortsætter:

»Stik mig Geværet, og saa maser vi atter paa, hvor Pokker bliver ogsaa de Tyskere ai?«

Tilbage, tilbage — mod Nord — tilbage; og Nordosten hyler. Natten er begende sort. Og imellem skingrer saa disse dødsens-angste Skrig fra Heste, der rides haardt og stundesløst inde paa den frosne Mark. Og ude paa Fløjene og i Ryggen knitrer Geværsalverne.

Da kommer der pludselig et forunderligt Sus om Henrik Hwietfelt, det vokser, vokser til en bred Brusen, en Larm af mange faldende Vandes Lyd, det hvirvler om ham, og han ryster i Kulde og sitrer i Hede, hans Hjerne bliver tung, det trykker om hans Hjerte.

Han ser Yvonne. Hun knæler foran sin lille Bedepult, hvor den korsfæstede Frelser hænger spigret til Korset. De sorte Øjne gløder af Inderlighed og Tro, det knager i de hvide, spinkle Hænder, saadan kryster hun dem i hinanden, og Korsets spigrede Mand ser ned til hende med uendelig Smerte og inderlig Samfølelse i de halvt lukkede Øjne.

»Hellige Jomfru, bed hos din Søn, hellige Jomfru Maria — Jesus Christus, hør, hvor jeg beder — Hellige Jesus Christus og du vor Frue —!»

Det surrer i Løjtnant Hwietfelts Hoved. Der trækkes som et vældigt Fjederur op, og det

standser med et Smeld, og Vandet skyller ind over ham, fører ham med, lukker sig over ham, og han synker, synker — —

Han er igen i de store Sale i Palæet der nede i Paris.

Musikken spiller op, og se, de dansende Par glider — flyver i yndefuld, løs Flugt over det glatte Gulv, guldbroderede Uniformer og Dammers lyse Silkedragter.

Hun, den sarte Blomst, hviler i hans Arm, nu er de de eneste, der danser.

»Henri!« og hun smiler, og han bøjer sig mod hendes Mund.

»Naa, Henrik, hvorledes gaar det?«

Det er Broderen, hvis tunge Haand falder hammeratligt ned paa hans Skulder.

Kaptajn Hwietfelt er paa Færde her og hist og alle Steder. Denne Nat lærer Soldaterne at elske den tunge og tavse Kaptajn.

»Jo, Tak!« Henrik Hwietfelt vaagner, men Broderen er allerede forbi, nu løbende, nu gaaende, med et opmuntrende Ord og en lille skrap Bemærkning der og en tør Vits, hvor der findes god Bund.

Men den unge Løjtnant strammer sig op som til Parademarch:

»Lad os faa en grinagtig Geschichte, Slagter. Og saa Fodslag, Manne!«
Det graaner mod Dag.

4.

Brev fra Kaptajn Vilhelm Hwietfelt til Søsteren Charlotte Mathilde.

Als.

Kæreste Søster!

Du ved om Tilbagetoget, lad mig da slippe for at fortælle om det. Det var en Forfærdelse for Hæren. Hvordan de, der har Ledelsen i deres Hænder, vil forsvare dette Skridt, begriber jeg ikke. Med Nød og næppe fik vi Soldaterne til at gaa tilbage.

Men den Nat fik jeg et andet Syn paa Henrik, vor tapre lille Broder. Han viste sig som en sand Hwietfelt og en brav Soldat og var mig til megen Hjælp og Støtte, vi kan være stolt af vor lille Broder. Han fik Folkene til at udrette det utrolige. Han er baade som en Kammerat og en Gud for dem.

Som Du vel ved, udmærkede Kjøbenhavnerne

sig under Max Müller, det var et Lyspunkt i det mørke Tilbage. Mine Folk, og da særlig Henrik, var utrøstelige over, at de ikke var med der, men jeg har trøstet Henrik med, at han nok skal faa sin Lyst styret; thi det er vel nu Meningen, at vi skal holde Dybbøl, saa længe vi har en Patron og ejer en brugelig Kanon.

Ja, han viste sig som en brav Karl, vor lille Broder, Faders og Mamas Kæledægge og Løven fra alle Baller. Han opmuntrede de svage og fik de genstridige til at lystre, stadig havde han en Spøg og en Stump af en Sang paa Læben. Han bar en faldefærdig Mands Gevær, han bandede som en Utyske med en københavnsk Slagtersvend og hørte taalmodigt paa en grundtvigiansk Degns endeløse Udvikling af den nordiske Gudelære, hvori Loke skulde være et Sindbillede paa Slesvig-Holstenerne. Nu er der atter kommen Mod i Folkene, men mellem de ældre Officerer gør der sig en mærkværdig Usikkerhed og Haabløshed gældende. Man har ingen Tiltro til den øverste Ledelse, og den engelske Indblanding fæster man heller ingen Lid til, maaske bringer den os dog Vaabenstilstand. Af Din Mands Brev hører jeg, at den lille Vilhelm nu er rask igen, det passer vist

heller ikke den vilde Krabat at være syg. Hils ham endelig mange Gange, naturligvis sender jeg ogsaa lille Fanny mange Hilsener. Det er jo snart hendes Geburtsdag, hvor Tiden dog gaar; jeg beder Onkel Hans i mit Brev til ham om at købe en morsom Present til hende i Kjøbenhavn.

I Dag har jeg kun set Henrik i Tjenesten, og da var han meget aandsfraværende, thi han har atter modtaget en af disse mystiske Pakker fra Paris. Oppasseren fortalte mig, at det var meget fine Forsendelser med store, røde Laksegl, hvori der var Løver og Fugle. Mon Du skulde have Ret, naar Du mener, at vor lille Broder skulde have mistet sit Hjerte? Gud give, at det maa blive ham til Velsignelse! Det er jo ham, der skal føre Hwietfelternes Ære videre. Det bliver ikke mig, ved Du nok, kære Charlotte Mathilde.

Det er underligt, at Henrik ikke har saa megen Fortrolighed til mig, at han fortæller sligt, hvis det er Tilfældet. Naturligvis spurgte jeg ikke Oppasseren ud, skønt jeg tilstaar, at jeg er nysgerrig. Under alle Omstændigheder indeholder disse Pakker Parfume og Bolsjer og

smaa Cigarer, thi Henrik dufter viden om, og hele hans Deling ryger Havannacigarer.

Kæreste Søster Charlotte, jeg maa slutte dette Brev for at faa det af Sted. Om en Times Tid kommer Kaptajn Spange, som Du jo kender, og Sorte-Hansen, der var Din Balkavaller i vore unge Dage, til en lille L'hombre og saa vistnok Premierløjtnant Feddersen. Har Du ikke truffet ham hos Vinds? Jeg synes, han talte lidt om det forleden, stakkels Fyr, der er noget i Vejen med hans Bryst, men han vil ikke give sig over og melde sig syg. Saadan er de alle, ingen skal sige, at Hæren mangler Mod.

Hils nu Blide og Børnene, sig Christian Frederik, at jeg i Morgen tilskriver ham om den Ordning af Fæstegodset hjemme paa Trolleskov.

Men selv, kære Søster, være Du hilset paa det kærligste fra

Din hengivne Broder

Vilhelm.

Til

Velbaarne Frue Charlotte Mathilde Blide,
Rønnowstorp.

5.

Saa kom da ogsaa hin Aprildag, da Skumringen sneg sig ind over Danmark, da Solen kvaltes i Blod, medens mange unge Hjerter visnede — og Danmark forblødte.

Dybbøl blev taget.

Ogsaa her maatte den danske Landsoldat vige.

Men mellem dem, der med Liv og Blod betalte, hvad Kortsyn og Fejsyn og dansk Lurvet-hed havde bragt ind over Landet, var Brødrene Hwietfelt. De faldt Side om Side, i Spidsen for deres Folk, — med Front mod Fjenden, saadan som det altid var Hwietfelternes Skik — og den gamle, danske Adels Skik.

Det fortælles, at Yvonne de Croizif du St. Paul sygnede hen og døde som en stakkels Blomst — uden Sol og uden Næring.

Og paa den smalle Ungpige-kiste, der stilledes hen i det dystre Kapel i Normandiet, huggedes ind det Aarstal 1865.

FJELLEBODSTEATER

U nge Godsejer Preben Banner til det faldefærdige Skovkloster svinger de dampende Heste ind gennem Hotel »Dania«s buldrende Port og standser dem med et haardt Ryk, da Vognen skrumler over Gaardspladsens toppede Stenbro.

Hotelforpagteren, Direktør ynder han selv at kalde sig, kommer ud i sin rødt skinnende Tilfredshed for at byde Velkommen og se efter og give Ordre til Jens Gaards- og Staldkarl, aldeles unødvendige Ordre, for lange Preben Banner er ikke fedtet med Drikkepenge, saa hans Hannoveranere bliver afgnedet og vandede og fodrede med al den Nøjagtighed og Forstaaelse, som en jysk Staldkarl kan samle ind paa sin Pilgrimsfærd her paa Jorden fra Spiltoft til Spiltoft.

Direktør Hans Hansen skutter sig af Høflighed og stryger det opsatte Overskæg og lukker Svingdørene op til Restauranten:

— Værsgo', Hr. Godsejer!

Han traver stor og førende i Forvejen, og Preben Banner følger, hilsende i Forbifarten paa Distriktslægen og Herredsfuldmægtigen, der holder nemt og praktisk Kontor her paa »Dania«. Den unge Mand gaar rank og til-lukket og hører slet ikke, at Fuldmægtigen siger, idet han slaar med Hovedet ad Godsejeren:

— Han er sgu bleven en hyppig Gæst, siden vi har faaet de Skuespillere til Byen — —

Distriktslægen griner og tørrer den blanke Skaldepande:

— Aa, det er vel snarere Skuespillerinderne — ha, ha, ha, — —

Nu er Godsejer Preben naaet ind i »det lille røde Værelse«, Hotellets fineste. Her vender han sig mod Værten, og han rager et godt Stykke op over dennes maveføre og bringebrede Skikkelse.

— Ja, jeg faar vel lidt Whisky og Soda —

— Javel, Hr. Godsejer, Black and White og Apollinaris — som sædvanlig —

I samme Øjeblik, som Værten er forsvundet,

faar Preben Banner en Idé. Han springer hurtig bag efter, ned ad en lille Trappe, over Gaarden, op ad Klosterstræde, over Aaens Bro og ind i Byens lille Anlæg.

Her skinner Solen, og Roserne gløder paa hovedtunge Stængler, Aaen er blaa og blank med en enkelt hvid og stolt Svane, som en Baby fodrer, medens den unge Moder kokettere ganske let med den lyse, slanke Preben. Men han stryger imidlertid forbi, forbi Springvandet og saa ind i den lille Birkelund, hvor en enlig Bøg troner og breder sin Kuppelkrone, — under den staar en Bæk, og paa den sætter han sig.

Hele denne Formiddag har han travet op og ned ad sin Veranda hjemme paa Skovkloster, medens hans Tanker ikke vilde slippe Billedet af en fin og svaj Ungpigeskikkelse. Han har hørt denne klingre Latter og skuet dette skinnende Smil og set og set denne stolte Profil, og han har skældt sig selv ud og haanet sig selv og kaldt sig Tiggerprins og Stodder og Fedtegreve, men stadig og stadig og stedse, stedse dette skønne Hoved med det rødgyldne Haar — og saa en Episode fra, da han sidst var i Kjøbenhavn. Det var en Mor-

gen i Bredgade, han drev ud ad Langelinie for at spise Frokost, da han pludselig opdager de velkendte Heste og det lyse Livré og i Coupéen hende — og en gammel hæsliig Gouvernante. Han saa, stirrede og — mærkede, at hans Hjerne tømtes for Blod og derpaa fyldtes i susede Fart, tog i sig selv, gjorde Front som for en Majestæt og blottede Hovedet — tvang sig endelig til at smile afledende og spøgende. Han fik først hendes korrekte Nik, men saa hendes skinnende Tænder og hørte hendes klingre og overgivne Latter.

Han sidder her paa Bænken og bliver ganske rød ved Tanken.

Dagen efter gik han ud i Landstinget for at træffe hendes Onkel — og — ja, noget bestemt vidste han ikke, men maaske — og saa løb han blot paa en Godsejer fra sin egen Egn, der underholdt ham om Toldloven og Valgretsforlig og Fæstning og Ting, som han den Dag gav Djævlén.

Nu sidder han her og skælder sig selv ud, taler fornuftigt med sig selv og overlegent og overtalende, retter sig endelig og ser paa Uret.

Han er taget til Byen for at overvære Sommerteatrets Førsteopførelse af Revyen. Skue-

spillerne har været fjorten Dage i den lille By, og han har saa godt som daglig taget ind, og »Godsejeren« er hurtigt blevet populær mellem Scenens Børn. Til Primadonnaen Kate Rosenqvist gør han Kur.

— — —

Preben Banner hilser paa Statister og Brandmænd og Folk, der tumler med Kulisser. Han rækker Haand til Regissøren, som farer sveddryppende af Sted, i Skjortærmer og uden Flip. Det lille rødsvulne Ansigt er arrigt, og Svineøjnene plirrer ondt.

Preben Banner springer op ad den lille Trappe til Garderoberne, paa hver Afsats staar der med strenge Bogstaver: Tobaksrygning forbudt. Saa møder han Direktøren, som er ganske bleg af Spænding og intet kan sige, men kun smile tvungent og skynde sig videre, halvsminke og med hængende Seler efter sig som Halen paa en pryglet Køter.

Snart rasler hans Befalinger over Maskinfolkenes Hoveder. Preben hører, at ogsaa Regissøren faar en Omgang.

Uden at banke paa stikker han Hovedet ind

i Damegarderoben og modtages af skingre Kvindehyl. Alle er de i Færd med at trække i kødfarvede Trikot, og alle ler de nu imod ham med hvide Tænder. Kun Kate, som er fuldt paa-klædt, værdiger ham ikke et Blik, men fæster ufortrødent et Stjernespænde i det lyse Haar.

— Undskyld, undskyld — jeg troed' saamænd ikke, at I var saa langt. — Er I nervøse?

Den lille mørke Harriet Meyer viser Tænder og vifter med Haanden:

— Det kan du sagtens fortælle!

De ler alle. Kun Pyntekonerne er forargede, og den lange Fru Hartvig siger:

— Nervøse? Gu' er vi ej nervøse!

Saa nikker hun til Preben:

— Kan du ikke komme og hægte mig i Ryggen, for Fru Nymann har saa daarlig Tid!

Nu har Fru Nymann Tid, men lange Fru Hartvig bliver slet ikke tilfreds.

Han gaar indenfor og stiller sig bag Fru Bugges Stol og bøjer sig ned over hende, og deres Øjne mødes i Spejlet.

— De gør mig nervøs, Preben.

Han ler:

— Aa, I er sgu da ogsaa rent fjollede i Dag.

Nu gaar jeg min Vej — foreløbig. Men jeg maa vel sende Jer noget op til Sonoffer.

— Ja! De raaber alle i Kor.

— Vil I have Spiritus? Eller Kaffe og Dom?

Fruerne vil have Whisky, Frk. Bugge holder paa Kaffe, for det stiver op, men Frk. Salomon vil kun have Sodavand, som læsker, det er hendes første Optræden i Aften, og hun kender ikke rigtig Sæder og Skikke i Garderoberne endnu.

Kate Rosenqvist siger intet.

— Vil du slet ikke have noget?

Hun er forstemt, fordi han giver sig saameget af med de andre. Hendes Øjne funkler:

— Jo, lad mig faa en Absinth, men stærk!

Preben slaar Hælene sammen og bukker:

— Du skal faa en med dobbelt Væge! — Naa, men nu vil jeg ikke forstyrre Jer mere. Fru Hartvig skal vel have krøllet Paryk!

Det er nemlig saadan med Fru Hartvig, at hun altid i sidste Øjeblik skal have krøllet Paryk.

Han vifter med Haanden, og følgende Skuespillernes Skik lader han, som han spytter tre Gange, før han gaar ud af Døren.

Oppe i Herregarderoben er kun Hr. Sjøstrøm

kommen. Han og den københavnske Revysanger skal spille de mandlige Hovedroller, men Berømtheden tager naturligvis ikke saa alvorligt paa sin Opgave og kommer derfor senere.

— Da'e.

Det er alt, hvad Gøjleren har Tid til at sige, saa vender han sig atter mod Spejlet. Han varmer Sminkepanden over det blafrende Lys og blander rødt og gult. Han tager Øjenbrynene væk med denne gulrøde Sminke, gør Øjnene mindre ved at forsyne dem med en hvidgul Kant.

Preben sætter sig og sidder noget og ser paa disse Forberedelser. Skuespilleren ælter Næsekit og gør sin brede og stygge Næse endnu bredere og styggere.

— Skal vi knibe os en Whisky, Sjøstrøm?

Skuespilleren siger aldrig nej til Spiritus. Preben rejser sig, nu skal han se, om han kan faa fat paa Skrædderen. Da han kommer igen, slaar han sig til Ro paa en Kuffert og tænder en Cigar.

— Er De nervøs, Sjøstrøm?

Denne vender sig og holder inde med Sminkningen. Han taler altid som en Helt i Folkekomedien:

— En Kunstner, som tager sin Opgave alvorligt, er altid nervøs, selv om han har den bedste Samvittighed. Jeg ved med mig selv, at jeg altid stræber efter det højeste — ægte Menneskefremstilling.

Her sætter Sjøstrøm Kitnæsen færdig. Den er nu saa stor og bred, at den giver ham Lighed med et Svin af den langsnudede, danske Race. Han fortsætter:

— Nu har jeg i femten Aar spillet Komedie her i Provinsen. Jeg tror nok, at jeg har hævet Niveaueet og Standen, det tror jeg nok, at jeg tør sige.

Han holder inde for at faa Preben Banners Bifald. Det udebliver heller ikke:

— Gudbevares!

Sjøstrøm fortsætter med dyb Harme i Røsten, og han slaar Knoerne i Bordet, saa Sminkestængerne danser, men de koster Penge, og han samler omhyggeligt de Stumper op, som dansede udenfor:

— Saa ærgrer det mig, at saadan en Fyr som denne Kastrup skal have den bedste Rolle! Har han spillet de store, alvorlige Ting, som jeg har creeret? Hvor længe har han været Skuespiller? Fem Aar! Medens en anden har

spillet Komedie og stor Komedie i femten Aar!

Han vidste saa inderlig godt, hvor Hr. Sjøstrøm vilde hen. Men har gruer for den Skylle, og han tror, at han skal slippe, da Skrædderen langt om længe kommer med Whisky og Soda. Dog forregner han sig.

Hr. Sjøstrøm blander med rystende Haand:

— Hvilke Kvalifikationer har han saa —
saadan en Fyr?

Det er Sjøstrøms Stolthed at kunne smække om sig med vanskelige Ord.

— Jeg har gaaet det kgl. Teaters Elevskole igennem!

Og blev kasseret! har Preben Banner Lyst til at sige, men han er for høflig til at gøre det.

— Jeg har været ved Dagmarteatret i ét Aar!

Og fik ingen Ting at bestille og fik Afsked, fortsætter Preben i Tankerne, medens han sidder ganske opgivende og blot venter paa, at Kastrup skal komme, for saa faar Fløjten jo en anden Lyd.

— Der har vi jo Kastrup!

Det er Hr. Sjøstrøm, som næsten raaber dette og af bare Ærbødighed rejser sig halvt fra Stolen, griber sig i det og faar travlt med at sminke Kitnæsen gloende rød.

— God Aften i Stuen, hvordan skær den?

Hr. Kastrup smider straks Jakke og Vest og hiver den farvede Manchetskjorte over Hovedet.

— Ja, De skal vel ned at se paa Komedie, Godsejer?

Saa sætter han sig ned og begynder at lægge Teint:

— Hvordan tror De det gaar?

Sjøstrøm er overbevist om, at Kastrup faar Succes paa sine Viser, Preben smiler, rejser sig saa og stiller sig bag Kastrups Stol. Han har lagt Kit der, hvor Næsen gaar ind, saa den nu buer formfuldendt. Om Øjnene tegner han svagt sort og sætter en lille Stump rødt i Øjenkrogene. Det giver Øjnene Glans.

— De bliver jo ligefrem en Skønhed, en Don Juan i Aften!

Den store Skuespiller med den fede Hals rejser sig. Naar han taler, vrænger han og slaar med Hovedet og gynger med Armene. Den københavnske raske Svend, som han fremstiller paa Scenen, er gaaet ham i Blodet.

— Køn og køn — hva' Fa'en raver det mig? Det er s'gu ikke det, det kommer an paa!

Han gør et Sæt med Hovedet, som vil han stikke en Skalle:

— Det gælder s'gu bare om at ligne en Tyr
— forstaar De!

Efterhaanden kommer de andre Skuespillere, og der skændes nu paa Skrømt hele Garderoben over. En laaner Pudder hos Sidemanden og gør det paa den Maade, at han tildænger Kammeraten med Sprogets skønneste Skældsord.

Men bag alle disse Venskabsbeviser skjuler sig et Nag, som altid findes mellem Skuespillere ved samme Teater.

Den lange Elsker staar paa Hovedet i sin Kuffert, han kan ikke finde en Flip, som han skal have paa:

— Hvor i hede hule Helvede kan den Flip være? Det er ogsaa den Satans Rengøringskælling. — —

I sit Raseri slænger han alt Kuffertens Indhold ud paa Gulvet. Der er Fotografier af Vener i alle mulige og umulige Stillinger og Dragter, der er Stumper af Sminke, og der er Fuldskæg og Overskæg og Briller og Veste og gyldne Armbaand og Kæder. Endelig finder han Flippet, og den skænker ham Fred og Ro igen. Han finder frem en Whiskyflaske og klapper den ganske unge Skuespiller paa Skulderen:

— Du, Kammerat — skal du og Fa'r knibe en lille Forfriskning? —

Hele Garderoben over tales der nu om Piger. Det er Tilsynekomsten af et hidtil ikke drøftet Fotografi, som er Skyld i dette. De taler sig ivrige og sidder alle som en og sveder. Sommerluften, der bølger ind ad de aabne Vinduer bliver tyk og tung og ækel. Uden paa Sminken og Fedtet perler Sveden i graa Draaber.

Kastrup er nu færdig, og han rejser sig og gaar slentrende hen over Gulvet.

— De har det s'gu godt, Godsejer, De behøver ikke at svine dem til hver Aften — og saa til saadan noget Skidt og Møj! —

Preben Banner ler højt og stryger Asken af paa sin brune Skoes Saal:

— Vil De hellere spille Tragedie? —

Kastrup bliver pludselig alvorlig og hvisker:

— Ja, det er netop det, jeg vil, det, jeg har Lyst til! —

Han taler slet ikke Slang mere:

— Ved De, hvilken Rolle jeg elsker? Othello: — at spille den — —

Kraftudtrykkene falder ham igen i Munden:

— Spille den — forstaar De, saa Publikum den Onde smadre mig skulde skvatte! Jeg skulde

brøle og rase, saa Kulisserne og alle disse Statister, der bilder sig ind at være Skuespillere, skulde ramle melem hinanden —

Han slutter træt:

— Men det er ikke det, Folk vil have. De vil have Grin — og Smørrebrød til — tre med forskelligt og en Bajer! —

Han skyder foragtelig Underlæben ud.

— Naa, skidt, det skærer jo meget godt! —

— — — —

Nede er Revuen godt i Gang. Sjøstrøm høster Bifald paa sine Brandere, og Kastrup stiller sig op i Kulissen og ser saare misundelig ud.

Preben finder Kate parat til at svippe ind paa Scenen. Han smiler til hende og stiller sig op ved hendes Side. Hun ser op til ham, og i hendes Øjne er der Trods og Forventning og Kræven. Han ligner jo ikke de andre. Men han ser blot, at hendes Hals er fyldig og hvid, og at det korte Silkeskørt slutter stramt over hendes runde Hofter, og i et Nu er han stundesløs, da han ser Svaret i hendes Øjne, før Spørgsmaalet er sagt. Han buk-

ker sig over hende, men Kate undviger hans Mund, nikker kun og hvisker:

— Ja, Ja —

I det samme falder Stikordet, og hun skal ind. Hurtigt stryger hun ned ad Kjolen, glatter over Hofferne og trykker varligt Lommetørklædet mod den stærkt sminkede Mund.

Saa staar hun inde paa Scenen, og Musiken falder i — og hun farer over Scenen i Cakewalk-Takt, hujende og snoende sig, smilende. Musiken tystner. Hun begynder Sangen, slagfærdigt sikkert —

Kate drejer sig i Profil og løfter højt op i Kjolen og slænger Overkroppen tilbage og slutter sin Sang med et skingrende Skøgehvind.

Bifaldet bruser. Der klappes i raslende Skrald, som vælter mellem hianden, saa i Takt.

Musiken spiller hurtigt op igen.

Et Vers da capo. Et Vers da capo igen.

Saa hele Sangen igennem, medens Bifaldet brøler stærkere og stærkere. Der skriges og skraales op til hende. Det hidser hende, pirrer og hidser hende, saa Foredraget bliver frækkere, medens Øjnene brænder og slaar Smut over Salen.

Et Øjeblik farer det igennem Preben Banner, det er, som hører han en spæd Latter, men han knytter Hænderne og virrer med Hovedet som et bremseplaget Dyr — og nu Kate kommer ud, styrter han til, tager hende paa sine Arme, bryder sig Pokker om de andre, kysser, kysser hende — til han staar med en ækel Sminkesmag i Munden, og hun staar foran ham lidt fornærmet, meget smigret. — — —

— — — —

Unge Godsejer Preben Banner rasler ud ad Landevejen ved Morgengry, hjem til det faldefærdige Skovkloster. Bestandig øges Farten, Vognen slingrer, og han pisker paa Hestene, og han raaber og brøler op, og imellem styrter Taarerne ham ned ad Kinderne, og Hestene damper og pruster, og han pisker paa. —

Dagen stiger skinnende, og Himlen er gyl-den, og Høvederne vokser ud af Morgenens Dis paa Engene. —

Men da Skovklosters takkede Gavle springer frem, standser han Hestenes vilde Løb, og de staar og hugger angste i Koblerne, medens han

sidder stille længe — og maaske hænder det, at
en fin lille Frøken der nordpaa denne gyldne
Morgenstund har urolige Drømme, medens So-
len bryder ind ad de smaarudede Vinduer og
kaster Blik og gyldent Drys og Spragl i den lyse
Haarflom. — — — — —

... of the ...
... of the ...
... of the ...
... of the ...
... of the ...

... of the ...
... of the ...
... of the ...
... of the ...
... of the ...

... of the ...
... of the ...
... of the ...
... of the ...
... of the ...

... of the ...
... of the ...
... of the ...
... of the ...
... of the ...

... of the ...
... of the ...
... of the ...
... of the ...
... of the ...

... of the ...
... of the ...
... of the ...
... of the ...
... of the ...

VAAR

Den syttenaarige Baronesse Agnes Abildgaard var alene i det blaa Værelse. Hun stod ved Vinduet bag det brede og tunge Gardin, og hun saa ud over Torvet og ind over Byen, hvor den graa Skumring prikkedes gult af Lygters Blus. Flere og flere kom der til af disse gyldne, urolige, flimrende Punkter, de sprang saa pludseligt og morsomt frem der i den gamle Gade, hvor ingen nymodens Butiker var med straalende Spejlglasruder og hvidt, elektrisk Lys. Ogsaa det gamle Torv laa i Ro med sine to Rader smaa gule Flammer, og nede foran Porten flakkede Lysskæret ud fra Portalens to Lygter, hoppende frem og tilbage over Fortorvet. Men inde over Byen steg et matgyldent Skær, det var som en Solnedgangs Sky.

Hun havde staaet her noget allerede.

I den sidste Tid var hun bleven saa hurtig færdig med Omklædningen før Middag. Moderen og Søsteren, Mari-Anne, blev langt bag efter.

Agnes Abildgaard var urolig. Den fine, slanke Haand havde saa travlt med Gardinholderens Silkekvast, først fatte om den, saa slippe den igen, saa snurre den rundt, saa piske Karmen med den og saa kaste den væk, saa forfra igen.

Her havde hun staaet næsten hver Aften Vinteren igennem, naar hun og Moderen og Søsteren var komne hjem efter Køreturen gennem Byen, og hun havde staaet med de samme Tanker som nu.

Og var det ikke dumme Tanker?

Vist var det! —

Agnes Abildgaard ranker sin slanke Skikkelse, og der kom et Foragtsens Drag om den unge, blege Mund, da hun fortalte sig selv — Gud ved for hvilken Gang — at dette var den rene Taabelighed.

Naar hun saa ret af Hjertet havde indprenet sig dette, saa stampede hun med den smalle Fod i den engelske Sko og var glad ved, at det tykke Tæppe slugte Lyden. Men det nyttede ikke den unge Pige noget, det nyttede ikke heller, at

hun trak overlegent paa de spæde Skuldre. Hun slap ikke for de Tanker, som hun vilde slippe for, og hun glemte ikke det Navn, som hun vilde glemme.

Det er jo ganske latterligt, jeg kender ham jo slet ikke. —

Naar hun saa havde tilfredsstillet sin Dame-logik med disse halvhøjt mumlede Ord, saa tænkte hun atter som den unge, naturlige Pige, hun var. Saa skred de frem for hende alle disse smaa, uskyldige Oplevelser, der havde vækket hendes unge Hjerte og gjort hende saa underlig urolig, saa nem til Latter, saa nem til grundløs Graad, naar ingen saa det.

Det var dette Efteraar, da de kom fra Landet. Hun og den gifte Søster Ingeborg og Fætteren, Søsterens Mand, kørte i en Vogn fra Jernbanen, da havde Fritz, det var Fætterens Navn, hilst paa en ung Mand og sagt, idet han vendte sig imod sin Kone.

— Naa, nu er han kommen hjem igen, det var en gammel Skolekammerat, Henning Bluhme hedder han. Han rejste til Afrika lige efter, vi blev Studenter.

Men Agnes Abildgaard havde i det Nu, Vognen rullede forbi, set et stærkt Ansigt, brunt og

glat barberet, og hendes Øjne havde mødt to blaa og faste Øjne. Der var noget haardt i disse Øjne, men bag ved dette noget inderligt bedrøvet, syntes hun.

Og saa var der dette mærkelige, at dette Navn: *Henning Bluhme* — sagt saa henkastet, saa ligegyldigt, det bed sig straks fast hos hende. Ja, hun kunde endda ikke lade være med at vende sig ganske lidt om, hvor lidt korrekt det end var, da Vognen var kommen noget forbi. Hun saa en slank og høj Skikkelse i lyst, tæt sluttende Tøj— og han havde ogsaa set efter Vognen; for hendes Øjne mødte hans; men hurtigt, som var det ganske tilfældigt, drejede han Hovedet, saa maatte hun jo vende sig om.

Siden den Gang kom der en Tid, hvor hun saa ham hver Dag, om Formiddagen, naar hun og den gamle Guvernante kørte paa Langelinie, om Eftermiddagen, naar Moderen og hun og Søsteren kørte gennem Byen. Først mente hun, at det vel var ganske tilfældigt; men saa forstod hun jo nok, at han havde mærket sig Tiderne og indrettet sig efter dem. Det klemte om hendes Hjerte, naar Vognen mødte ham, og han i et stakkels Nu søgte hendes Øjne — og

saa — saa forbi. Hun blev saa forunderlig til Mode, saa urolig og saa beklemt og derfor stiv og ordknap og kunde ikke finde Svar paa Moderens og Søsterens Tale, og den sidste sagde en Gang:

— Hvad er der i Vejen med dig? Er du syg?

Da lo hun for at dække sig. Hun hørte selv den skarpe og klingre Ungpigelatter, og i det samme stjal hun sig til at se ham. Der rørte sig intet i det brune Ansigt; men Haanden — det saa hun — tog saa haardt om Stokkens Haandtag, Handskerne krølledes, og hun syntes, at Munden trak sig skæv i et haanligt Smil.

Jo, saa var det den Dag, da hun gik ene gennem Byen. Moderen og Søsteren blev saa længe oppe hos Mosteren Polly Juel, og hun, Agnes, skulde hjem til den franske Time. Det var saa sjældent, at hun gik alene, og hun nød det!

Agnes Abildgaard støttede det lyse, fine Hovede mod Vinduessprossen. Ja, der var det, at hun mødte ham — pludseligt. Hun saa ham ikke, før de stod lige over for hinanden; for de stod virkelig stille et Nu af et Øjeblik. Hun var vis paa, at han var lige saa forvirret som

hun, skønt man intet saa. Deres Blik mødtes, og saa gled de forbi hinanden. Men hun huskede Henning Bluhmes Øjne, hun saa alene kun dem. Der var en uendelig forladt Ensomhed i dem, de var saa stolte og bønfaidende, saa bedende, saa længselsmørke, idet de mødte hendes, saa saa hun ham ikke i otte Dage, og hun forstod det ikke.

For Agnes Abildgaard vidste jo ikke, at Henning Bluhme var flygtet fra Byen, at han var taget ud til det lille Fiskerleje ved den store Fjords Munding, hvor Vesterhavet bruser bag den smalle Tange. Hun vidste ikke, at han strejfedes langs Forstranden og kun tænkte paa hende, og han standsede og stirrede ud over Havet og hviskede hendes Navn og knugede sine Hænder. Havet larmede og kastede sine tunge og graa Dønninger ind, og det var som en Slagsang. Men trak Bølgen sig tilbage rislende mellem Havstokkens Smaasten, hviskende i Gruset, saa bares der et Navn under Bruset: Agnes Abildgaard, Agnes Abildgaard — og saa ridsede han med Stokken i Strandens vaade Sand: Agnes Abildgaard — og slettede det omhyggeligt ud igen og skrev det paany og viskede det

atter ud. Og Vinden sang med, og Bølgerne brusede det: Agnes Abildgaard!

I Dag havde hun set ham igen. Hun havde kendt ham paa lang Afstand. Han gik saa spændstigt og rankt og bar Hovedet saa højt.

Agnes Abildgaard tog sig op under det svære Haar og glattede sig over Panden, den var saa hed, og hun lagde den ind mod Rudens kølige Glas.

Det bankede bag den smalle Barnepande af dristige Tanker, der gav sig til at bygge Fremtiden op, saadan som hun vilde den. Men saa tog hun pludselig et Tag i sig selv.

Hvad vidste hun? Hvad skulde der komme? Og Forældrene?

For hun, Baronesse Agnes Abildgaard, tilhørte jo en af Landets ældste og bedste Familier. Hun havde set, hvordan Søsteren giftedes bort til Fritz Abildgaard, og hun forstod, at Søsteren elskede ham ikke, og Mari-Anne var forlovet med Grev Posse, og hun vidste, at Søsteren holdt ikke af ham. Det havde hun jo fortalt Agnes saa mangen en Aften, naar de gik til Sengs. Der skulde vel ogsaa komme den Dag, da hun forlovedes og giftedes bort, stands-

mæssigt og fornemt og fornuftigt, som Familiens Anseelse krævede det.

Den unge Pige rankede sig og stod ret som et Lys, de spinkle, slanke Hænder knyttedes.

Saa aabnedes Døren bag hende, og Moderen og Søsteren traadte ind, og Moderen sagde:

— Men Agnes, staar du her? Hvorfor er du dog ikke gaaet ind i Dagligstuen? Vi skal spise nu, Papa er kommen.

Saa fulgte Agnes efter Moderen og Mari-Anne.

Efter Middag, da man drak Kaffe i Moderens lille Stue med de sirlige Rococomøbler og Juels Portrætter, da Faderen var gaaet og Tjeneren sendt væk, kom Moderen hen til Agnes. Hun lagde sin Arm om hendes Skuldre, og de kloge Øjne blev forskende, og det fine Ansigt med den stærke Næse fik et mildt Udtryk, som kun hendes tre Døtre fik at se:

— Du ser saa tankefuld ud, lille Agnes, hvad tænker du dog paa?

Men Agnes rystede paa det lille Hoved med det rødgyldne Haar:

— Aa, ingen Ting, Mama.

— — —

De to Søstre delte Soveværelse. De var alene. Den lange, vindtørre Kammerjomfru var gaaet til Ro. Agnes sad foran Toiletbordet. Det store, rødgyldne Haar skød i en gnistrende og levende Strøm ned over den hvide Natdragt. Øjnene saa ind i Spejlet uden at se, de slanke Hænder hvilede i Skødet, og Tankerne drog paa Langfart.

Søsteren var allerede i Seng. Mari-Anne havde altid en Bog, der skulde nydes paa Sengen de Aftener, hvor hun ikke var ude, eller der var Selskab hjemme. Hun deltog jo som forlovet og som fyldt de atten Aar fuldt ud i Selskabslivet.

Da var det for Agnes, som vaagnede hun pludselig af en dyb Søvn, og det var, som havde nogen kaldt paa hende. Der var noget unaturligt stærkt, som hun ikke kunde forklare, der drog hende til Vinduet. Hun gik derhen og skød forsigtigt Gardinet til Side. Maanen stod grønlig hvid over Palæet paa Torvets anden Side, og Torvet saa saa forunderlig stort og mærkværdigt ud. Men dernede — hun tog sig til Hjertet og greb fast i Karmen — stod han.

Nu gik han.

Alt Blodet for fra Hjertet, saa standsede det, klaprede saa vildt igen. Hun hørte dets Slag. Det svimlede for hende. Hun havde en Fornemmelse, som stod hun slet ikke med Fødderne mod Gulvet, men som svævede hun.

Hun havde straks kendt ham i det usikre Lys, der var saa trolddoms-hvidt.

Aa, men han var vel ikke kommen her ned for hendes Skyld. Han kom naturligvis fra Selskab og var paa Hjemvejen. Ja, han kom fra Selskab. Han bar høj Hat, og da han vendte sig om, saa hun, at han var i Kjole under Frakken. Men det var da en underlig Vej at gaa. Nej, det var for hendes Skyld, for hendes Skyld alene, at han var kommen, bare for at være i hendes Nærhed. Aa, hvis han anede, at hun saa ham nu. Hun blev staaende saa længe, hendes Blik kunde følge ham.

En halv Times Tid efter rejste Mari-Anne sig op paa den ene Albue for at se efter, om Søsteren sov. Der laa Agnes med venstre Haand trykket ind mod Hjertet, og i Søvnens skinnede et lykkeligt Smil om den blege Ungpigemund. Mari-Anne betragtede længe sin lille Søster, saa stod hun lydløst op og listede sig paa Tæerne hen til Søsterens Seng og trak

Tæppet varsomt op om hende, og den unge Piges smalle Ansigt med de store Træk blev saa mildt, da hun hviskede:

— Lille Agnes!

— — —

Sommeren var kommen.

Henning Bluhme var atter tyet ud til det lille Fiskerleje, hvor Fjorden munder ud i det store Hav, hvor Vinden stryger frisk og fri ind. Der sad han da mellem Klitterne og stirrede ud over det sommerblaa Hav, og Vinden silede mellem Marehalmen, og Solen brændte stor og mægtig paa den høje Himmel, og ingen Mennesker var at se. Langt ude stod en Damper mod Nord og trak en Røghale efter sig. Saa-dan sad han Time efter Time sunken hen i Tanker, der ene drejede sig om Agnes Abildgaard. Han saa hende for sig den Vinterdag, slank og spæd i den tæt sluttende Figurfrakke, saa fin og yndefuld, og han saa det smalle Ansigt med den blege og stolte Mund og den skønne Hage og de klare Øjne, der i et stakkels, fattigt Nu havde set saa frimodigt ind i hans, og

han kunde se den store Hat over det rødgyldne Haar.

Saa for han pludselig op som stukken af et giftigt Dyr, saa styrtede han ind i Klitterne. Han gik i en rasende Fart i den glødende Sol, i det hede Sand, og Henning Bluhme, der som alle Jægere ellers maatte kigge efter hvert Stykke Vildt, om det end var uden for Jagttiden, han ændsede ikke den springende Hare og kiggede ikke op, naar Urkokken lettede med Alarm. Det tumlede frem, og det tumlede rundt i hans Hjerne, og han øjnede ingen Udvej. Til sidst smed han sig i Fortvivlelse i Lyngen. Her gav han sig til at holde Foredrag for sig selv.

— Du er et Fæ, Henning Bluhme, at du kan gaa hen og forelske dig i et vildfremmed lille Pigebarn. Sludder! Du er saamænd slet ikke forelsket, du skal blot være interessant. Det er det hele. Tror du, at hun skænker dig en Tanke? Nej, saamænd gør hun ej. Det har hun da heller ikke nogen som helst Grund til. Slaa nu de taabelige Fjollerier af Hovedet, Henning Bluhme!

— — —

Men naar Aftenen kom, og Solen sank der langt ude i Havet, og Himlen luede, og Fjorden laa som et Spejl med brandrødt Skær mod Nord og dybblaa, søgrøn-svindende Farve mod Syd, saa sad han oppe paa Udsigtsbanken med Kromanden og Tønderen og et Par af de gamle Fiskere. Der blev talt dybsindige Ord om Havet og Fiskeriet og den tilstundende Jagt, og man mindedes den og den, som blev derude paa Havet. Men tystnede saa Samtalen, medens man betænksomt røg og kiggede ud over Vandet og lod egne Tanker gaa egne Veje, saa kom Savnet og Længslen, og det hulkede i ham.

Klitterne laa graa som lave Fjelde, og Fjordens Vande sakkede dernede og glitrede svagt, nu Solen var under Synslinien. Mod Nord svævede en gylden rød og diset Strime, og en Baad nede paa Fjorden tegnede sin sorte Rigning ind i den lyse Himmel — og han rejste sig, bød kort Godnat og gik.

— — —

Saa blev det da til, at han hver ottende Dag tog en Tur over Landet, ind hvor Agerne bugnede, og Skovene suste, hvor »Abildgaard« laa.

Naar saa Sommeraftnens Dis svøbte sig om Slottets Taarne og Spir, saa red han op i Hegnets Skygge, der standsede han, holdt længe og stirrede ind mod de oplyste Ruder i andet Stokværk, hvor Agnes og Søsteren havde deres Værelser. Naar Lysene slukkedes, vendte han Hesten.

— — —

Men Sommeren svandt, og det meste af Hønsejagten efter den, og det blev en klar Oktober-aften. Hennig Bluhme sejlede med Dampskibet til Hovedstaden.

Uanende gik han ned i Spisesalonen. Der sad Baron og Baronesse Abildgaard og Agnes Abildgaard og Mari-Anne.

I det samme, han viste sig ved Foden af Trappen, saa Agnes ham. Hun skælvede og blev bleg, ogsaa Henning blev urolig — saa tog han haardt i Trappens Rækværk og bed sig i Læben, og saa var der intet at se paa ham.

Nogen Tid efter saa han de to Søstre oppe paa Udsigtsbroen. Det var mørkt. Men han kendte straks denne fine, slanke Skikkelse, der fortonede sig mod Aftenens bløde Luft, der ligesom svøbte sig om den. Han satte sig i Læ af en Baad. De stod noget derfra. Han frøs og brændte i Feber, og Pulsen hamrede. Imellem kunde han høre deres Stemmer. Agnes' Røst skælvede lidt.

Da saa Søsteren fortalte, at hun vilde ned efter et Tæppe, trak det sammen om hans Hjerte, og han blev stakaandet som efter et vildt Løb.

Da Søsteren var forsvundet, rejste han sig øjeblikkelig, han maatte gøre det.

Han gik hen til Agnes Abildgaard, og hun havde vendt sig imod ham. Han saa det hvide Ansigt, Øjnene var røde, Munden skælvede mod Graad.

Ikke et Ord kunde han faa frem. Ikke et Ord kunde han faa sagt. Han følte det, som han svævede svimmel.

Men da sank Hennig Bluhme paa Knæ, og hans skælvende Hænder klamrede sig til den spinkle Haand, hun strakte imod ham, og han kyssede den og kyssede den, og hans Taarer faldt hede som glødende Perler.

Det jublede i dem. Det var Lykken.

Men Vandet slog mod Skibets Sider, og Bølgerne slængtes tilbage i sprøjtende Drys, og lyttede man efter, sang Havet Evighedens store Sang.

BYEN MED DE SLANKE
TAARNE

WYNN MOO DE PLANT
TAVINE

Strand- og Badehotellet i *Vejrnæs* har sit trofaste Publikum, fornuftige Folk, der forstaar at paaskønne dets Prisbillighed og spartanskt sætte sig ud over den totale Mangel paa Comfort, som bliver Følgen, naar en afdanket Kro skal til at være Badehotel.

Officielt er det naturligvis Stedets skønne Naturforhold, der virker saa tiltrækkende, at man med Glæde finder sig i alle Savn, og dets Beliggenhed i en af Landets mest afsondrede Kroge er jo kun en Charme yderligere. Og kønt er der med Lyngbakker og Skove og den blaa Fjord, der blot har den Fejl som alle danske Fjorde at være grund, mangle Vand.

I Aaringer har *Vejrnæs* haft sine rolige Somre.

Etatsraaden (Borgmester af Levebrød) har

gaaet sine af Etatsraadinden afstukne Ture, læst højt af dertil egnede Værker for sine Døtre og Etatsraadinden, drukket sit Søndag-Middagsøl efter Kirkegangen og holdt videnskabelige Discusser med *Birkedommeren* om Fattigplejen i London (hvortil han paa Statens Regning har været udsendt) og til Gengæld faaet at vide, hvordan man behandler Forbryderen, naar han forstokket og løgnagtig staar foran Retfærdigheden. *Professoren* er Aar efter Aar vendt tilbage for at fuldføre det videnskabelige Værk, der skal gøre hans Navn udødelig og bringe Danmark den haardt tiltrængte Oprejsning mellem de oplyste og moralske Nationer. Og *Kontorchefen* har trofast Aar efter Aar lagt sine Ture om ad den en Mils Vej borte liggende nærmeste Kro, hvor man som en fin Opmærksomhed imod ham har anskaffet Is til Eftermiddagens Whisky.

Saadan laa Sommerens *Vejrnæs* med sit Aristokrati, sit jævne Lag af Kommunelærere og -inder, »Fuldmægtige« o. s. v. — og sin Urbefolkning af Fiskere hængende paa Sildekasser og Hegn og Gærder i Mils Omkreds — spyttende eftertænksomt, rygende, grundende og

indgaaende diskuterende de fremmedes økonomiske Forhold.

Saadan var *Vejrnæs*.

Men sidste Sommer bragte Forstyrrelsen, og alle gode Sædvaner blev omkalfatrede.

Etatsraadens Døtre fik ikke Lov til at lægge sig ud i Robaaden paa det grunde Vand og drømme om Livets dybe Elskovsgaader. *Birkedommeren* standsede tidt og ofte op i sine Foredrag om Forbrydere og Ordningen af sit Embedsarkiv. *Professoren*, den mest mobile, slog straks fast, at den ny Tids Bølgeslag var skyllet ind over *Vejrnæs*. Som en Indrømmelse nød han og hans Rødvin til Middagen fra den Dag.

Den ny Tid havde meldt sig med en Stafet, en ung lang Laban, der en skønne Dag kom med Postbaaden. Han var i engelsk Sportsdress og blev af Værten anbragt ved det fornemme Bord, præsenterede sig med et Navn, der modtoges med lidt overbærende Smil og besvaredes med Ærbødighed.

Stakkels Tage Bolt var Greve og Greve uden Gods i Eje eller Vente, hvorfor han naturligtvis af ethvert ordentlig Menneske blev betragtet som et Fæ. Og han vidste at rette sig herefter. I vort »demokratiske« Land, hvor Frisindet ind-

tager en saa dominerende Plads, ligger vi alle i næsegrus Selvfølgelighed paa Maven for enhver Husmand og Daglejer, men Snobberi op-efter vogter vi godt. At Frisind skulde være det hverken at snobbe den ene eller den anden Vej, skal en hvilken som helst »demokratisk« Bladsmører nok lære os, er en Fejltagelse.

Det vidste Tage Bolt saare godt, derfor var han altid høflig, isnende høflig, saa ung, han var, havde han dog alt forsonet sig med, at den latterlige Tittel, han slæbte rundt med, det, at han tilhørte en af Landets ældste Familier, altid vilde være ham en Hindring. Derfor holdt han sig ogsaa for sig selv, forsvandt efter Middagen op i Skoven som en anden Ugerningsmand, kom igen til Te, forsvandt atter.

Saadan gik der Dage. De oprørte Sind faldt lidt til Ro, Etatsraadinden kaglede ikke mere efter sine Døtre som en skræmt Høne efter sine Kyllinger, naar han viste sig. *Kommunelæreren* bestræbte sig ikke saa ivrigt efter at finde fremmede fint klingende Ord som Krydderi i Middags-Konversationen.

Men man havde dog den Urosfornemmelse i Blodet. Og man vidste, at der nu saa godt

som hver Aften blev drukket Whisky paa Kroen, der var endog set Lys til henad *tolv*.

Men saa kom selve *den flyvende Fare*.

Hun kom ganske naturligt med Postbaaden. For naturligvis er *den flyvende Fare* Hunkøn, saadan som alt skæbnesvangert er Hunkøn, og hun kom i stort Optog, bestaaende af en Fader, en lille Søster, to Brødre, en Gouvernante, en Kammerfrøken, en Barnepige og en opvartende Kavaller, der var hendes Fætter og tilmed nærsynet.

Aabenbaringen skete midt under Middagen. Fluerne havde i dorsk Ro slaaet sig ned paa de skaldede Isser, Fade, Brødkrummer. Varmen laa under det lave Loft. Drømmende førtes Spiseredskaberne til de opladte Munde.

Da traadte *den flyvende Fare* ind i Stuen med hele sit Følge. Uænsende alle stirrende Øjne saa hun sig om med Smil i det unge Blik. Saa standsede disse unge, straalende Øjne naturligvis ved et Par andre unge Øjne. Et ganske lille Blink, slet ikke koket, bare forstaaende og sigende: Endelig et Menneske.

Og det begav sig paa den Tid, da Kaffen skulde drikkes (den blev, naar Vejret tillod det, nydt i Haven) at den unge Mand slentrede

tværs over Græsplænen, lige under Etatsraadindens og Fru Birkedommerens vogtende Øjne, hen mod den unge Pige, der øjensynlig manglede Ild i sin Cigaret. Man fulgte hans Gang, uden at han tog det ringeste Notits deraf. Han førte sig ganske utvungent, som kun Sportsmanden kan, der har det fuldeste Herredømme over sit Legeme. Der var hos ham noget af denne harmoniske Slentren, som er den velopdragne Englænders, og som han havde bragt hjem fra Oxford.

Da han var kommen over til hende, smilte han med et ganske lille Nik, stak en Haand i Sportsjakken, fandt en Vokstændstik, og idet han strøg den af under den ene Skoes Saal, sagde han:

— Stakkels De — hvad vil De dog her?

Og idet han ganske roligt drejede Hovedet om mod Kaffebordet:

— Tro mig, Frøken, De er falden blandt Røvere, mellem de værste Røvere, som findes, de kedelige —

Hun lagde Hovedet lidt tilbage. Der kom noget hovent omkring Munden:

— Aa, jeg klarer mig saamænd nok. —

Pludselig var det saa, som disse lysende,

glade Øjne blev mørke. Der kom noget til-
lukket over det lille faste Ansigt.

Han lod sig dog ikke forbløffe, stadig smi-
lende bukkede han, lidt overdrevent, lidt over-
drevent formel blev ogsaa Tonen, men tydeligvis
i Spøg:

— Tillader De, naadige Frøken — Mit Navn
er Tage Boldt —

Hun stod ikke imod, men leende hjerteligt
sagde hun:

— Og mit Nancy Napier —

— Det var Pokkers til engelsk Navn —

— Ja, Papas Grosspapa var ogsaa Englæn-
der.

— Nancy Napier —

Tage Bolt gentager Navnet et Par Gange,
idet han vel vogter sig for at udtale Fornavnet
paa fransk, som ellers er gængs.

— Saa kender jeg noget til Deres Familie.

— Saa — vi har ingen Familie her i Landet.

— Jeg har studeret ved Oxford sammen
med en Cecil Napier —

— Naa —

Hun ler, og han ler.

Og imedens gaar Snakken ved Kaffebordet.

II.

Dansen trædes adstadigt paa den grønne Tillie.

Vejrnæs private Geni i hvid Frakke og Halmhat sidder paa en Stol op mod den gyldne Rug og fremtryller med krogede Fingre paa en revnet Violin Somrens Sange, *Jeanette* og *Jens Vejmand*.

Det er Børnene, der danser, medens Fædre og Mødre ser til og passer paa, at intet utilbørligt sker. Det er Børnenes Bal; men imellem falder ogsaa nogle af de voksne for Fristelsen. *Kontorchefen* har ført Professorinden i adstadig Vals over Grønsværet, og *Professoren* har gjort Gengæld med Fru Kontorchefen.

Tage Bolt kommer op ad Skraaningen til Dansepladsen. Han faar straks Øje paa den, han søger, nemlig *Nancy Napier*. Hun sidder paa en Bænk slingrende dreungeagtigt og sorgløst med Benene, medens hun deler sin Opmærksomhed — om end ikke ligeligt mellem de dansende og en Cigaret. Men Faderen er ogsaa til Stede. Han er indfanget af *Birkedommeren* og faar naturligvis et Kursus i Behandling af Forbrydere og Ordning af Arkiv.

Situationen er lidt vanskelig. Faderen lægger nemlig ikke Skjul paa, at han ikke deler sin Datters Sympati for den unge Greve.

Men Nancy og Tage Bolt har aftalt en Spadseretur i Plantagen, medens de andre danser.

Naa, det gælder blot om at have den gode Samvittigheds rolige Optræden.

Tværs gennem de dansendes Rækker naar han over til hende.

Først kigger hun sig lidt raadvild rundt. Hun mærker, hvorledes Fru Birkedommerens og Etatsraadindens Øjne graadigt hviler paa hende; men saa kaster hun det lille Hovede trodsigt tilbage, imedens siger han ganske roligt:

— Jeg faar vel denne Vals?

— Skal vi danse?

Hun spørger ganske forundret.

— Ja, lige forbi alle de gamle Narre, lidt ned ad Skraaningen, saa gaar De gennem Haven og jeg udenom.

— *Do you understand?*

Hun ler. Og knejsende fejer de sammen over Grønsværet.

— — —

Da de mødes paa den anden Side af Haven, tager han hende ganske ligefrem i Haanden.

— Saa løber vi —

Over Marken gaar det i strygende Fart, indtil de ganske forpustede standser op i Skærm af Plantagen.

— Var det ikke ganske fikst?

— Pyt, De er nu ogsaa altid saa vigtig. Men det er nu morsomt at gøre Grin med de gamle med al deres æh og bæh, og hvad man kan, og hvad man ikke kan. Det er ikke til at holde ud.

Hun har en saa morsom, en saa frisk Maade at tale paa. Lidt drengeagtig — som de ganske unge Piger af det gode Selskab let faar gennem deres hyppige Ophold paa Sportspladser og ved ubevidst Copiering af deres Brødres Kammerater. Men hun har ogsaa Evnen til at finde det tilladeliges Grænse. Det bliver aldrig hverken raat eller ren Tøsepjat.

— Kan De huske, at De den første Aften fortalte mig om Deres Papas Fortræffelighed. Jeg synes saamænd, han gør sig Anstrengelser nok, det gamle Skind.

— Asch — Men jeg ved heller ikke, hvad der gaar af Papa her ude. Han passer paa og

holder Foredrag om det passende. Det ligner ham slet ikke. Det maa jo være de andre, der har fordærvet ham.

Pludselig standser hun. Det ler over det unge, blege Ansigt med de hvide Tænder, og der kommer noget dybt og kvindeligt i de unge, lyse Øjne. Ordene skal være spøgefulde, men Stemmen slaar lidt over:

— Eller maaske han anser Dem for at være særlig farlig.

Og atter ler hun, og igen gaar det videre.

Til at begynde med lader han hende gaa forrest. Hun er saa høj og smækker og gaar saa fornemt paa de smalle Fødder. Ofte knækker hun over i Anklerne af pure Ungdom.

Den smalle snoende Sti har paa hver Side unge vajende Graner med svippende Grene, dem hun elegant og vævert undgaar og somme-tider drillende lader svippe tilbage mod ham.

Snart er han dog ved hendes Side, og idet han siger:

— Hvor denne Sti er smal — lister han sin Arm ind under hendes, og hun gør ingen Modstand. De gaar tæt Side om Side.

De har ligget længe og sludret paa en aaben Plet langt inde i Plantagen. Om hvad? Hvad

ved jeg. I Øst og Vest, i Nord og Syd, de har vel nærmest vrøvlet, ganske barnagtigt, hen i Taaget, saadan som det er unge Hjerters Skik, naar det uafvendelige nærmer sig sødt og hemmelighedsfuldt.

Imedens er Dagen gaaet under. Det er ikke mindre lyst for det. Men Lyset er saa roligt og sart og stille, saa drømmende, saa forunderligt bævende og bærende med sig Lyde langvejs fra, Lyde, hvis Art ikke forstaas, men kommer bølgende uvirkelige og angste.

De taler ikke mere. Hun ligger lige over for ham. Mellem Fingrene snor hun en Græstot, og hendes Øjne synes med Interesse at følge denne Beskæftigelse.

Da rejser han Hovedet, stirrer op i Vejret. Hvalvet har faaet saa tungt et Udseende. Der er ingen Tvivl længere. En Draabe smelder ind i hans Ansigt. Han springer op, rækker hende en Haand:

— Det er begyndt at regne —

Da blinker det gult, et Skrald, skarpt, saa drønende, et puslende Sus gaar gennem Plantningen; men i dette gule Blink af et Sekund saa han hendes Ansigt ganske hvidt med sorte Øjne, og han mærkede hendes Fingre klemme

omkring sin Haand, og nu staar hun ved hans Side.

— Vi maa nok til at skynde os.

Et langt gulgrønt Blink, to korte Blaf, en trimlende Fos af Skrald, en hul Dundren vælder ude over Fjorden. Det bliver mørkt.

Han lægger sin Arm om hendes Liv, og de gaar frem paa bedste Beskub, og pludselig er de ude af Plantagen, i et nyt Lys Lys ser de Heden for dem, intet Hus, kun den gamle Kirke og Kirkegaarden med de sørgende, susende Træer under det raslende Skyl.

Saa siger han, idet han smiler af hendes Angst:

— Vi er kommen ud til den forkerte Side. Nu er der ikke andet for end se at naa Kirken og krybe i Læ. Det er vel blot en Byge —

— Kirken?

— Ja, er De bange?

— Bange?

Og hun ler med sin friske Ungpigelatter, spot-
tende, men dog villet.

Men da den frønnede Kirkegaardslaage smækker i efter dem, føler han hendes Fingres faste Greb.

De naar Kirken, og Døren til Taarnet er

aaben. Der staar de lidt, og Lynene glitrer, væver sine gyldne Slanger ind i Mulmet, Tordenen dundrer, knurrer nær ved og bliver borte i en lang Murren, Regnen pjasker forhippet og dog langelig ens, som havde den Tiden for sig.

Da faar han pludselig en syndig Idé, atter et Udslag af denne angste Trang til Udsættelse:

— Skal vi ikke gaa op i Taarnet. Der maa sgu være en pragtfuld Udsigt.

Hun trykker sig lidt ved det. Men ogsaa hun forstaar, at de maa foretage sig noget, og dertil kommer, at hun ikke vil, han skal antage hende for fejsk.

Saa entrer de Stigen.

Og der er virkelig en pragtfuld Udsigt der oppe. Lyn efter Lyn sitrer som jagede Slanger over den mørke Himmel. Drøn buldrer efter Drøn, saa det skælver i Taarnet, og det truer med at ramle

Men ak, et Tordenvejr holder ogsaa op en Gang. Den skælvende Meddelelseslyst, der sitrer i dets Luft, bølger bort i den kølige Rø, som kommer efter.

Hendes Stemme har atter den lette Jargons Selvfølgelighed, da hun spørger:

— Hvad er Klokken?

— Halv elleve!

— Du gode Gud — saa er de saamænd nok døde af Skræk — de andre.

Hun entrer skyndsomt ned ad Stigen. Hun har slet ikke Tid til at være angst over Kirkegaarden. Ned ad Landevejen gaar det næsten i Løb. Hun svarer slet ikke paa hans Spørgsmaal eller gode Raad, ler blot højt, næsten støjende, naar hun synes, det kan passe.

Og da de naar ned til *Vejrnæs*, er hele Landliggerleiren i Oprør.

De faar det at vide af de to Brødre, som de først træffer. De sidder imidlertid nok saa roligt paa en Bænk rygende Shag.

Der er en god Del Skadefryd i den ældstes Stemme:

— Hvor har du været henne? Papa er ude at lede efter dig paa Havnen. Vi er sendte denne Vej.

Derpaa stryger han en Vokstændstik af under Støvlesaalen og bakker besindigt Ilden op i Piben.

III.

Tage Bolt staar og føler sig mere og mere overflødig og usikker uden for Indgangen til Frederiksberg Have.

Enhver skikkelig *Pastor emeritus*, der lunter mimrende forbi, enhver Barnepige, der jækker tungt efter Skubkarren, mistænker han for at have et ironisk Glimt i Øjet, naar de gaar ham forbi, thi han har ventet i tyve Minutter.

Det er jo ogsaa et mindre velvalgt Sted til Stævnemøde; men hans Hjerne slog ganske klik, da han i sidste Øjeblik derude paa *Vejrnæs*, lige før Postbaadens Afgang, fik hvisket Frøken Nancy dette Forslag i Øret.

Og nu kommer hun naturligvis slet ikke, men sidder ganske rolig ude i Hornbæk og ikke saa meget som tænker paa at tage ind til Byen for at træffe ham.

Fem Minutter til — og saa vil han gaa. Det har han ganske vist lovet sig selv en Gang før, men nu skal det være Alvor. Det er ogsaa uudholdeligt med d'Herrer Kanonfotografer. De begyndte høfligt med at spørge, om Herren ønskede en Plade, medens de nu indbyrdes fni-

sende følger ham med iagttagende og spottende Blikke.

Ja — men det er jo virkelig hende, der kommer nede i Alleen, næsten i Løb. Al hans onde Lune svinder »som Dug paa slagne Enge«, naar Sol skinner, og i Stedet for giver han sig til at undersøge hende nøje, før hun opdager ham. For han ved saare vel, at dette kan blive en stor Skuffelse. En Ting er at tage sig ud derude paa Bondelandet — solbrændt, uden Hat, i tvangfrit Kostume med tillagte landlige og ligefremme Mañerer — og en hel anden Ting er det at kunne svare til Forventningerne, naar den fordringsfulde By melder sig med sine Krav.

Men Nancy Napier kommer saa ladylike, som han kan ønske sig det, ham i Møde. Hun har næsten vundet ved at anlægge den korrekte Spadseredragt og den store fjervajende Hat.

— 'Aa — Gud — hvor jeg er forpustet (han mærker hendes stærke, klare Øjne hvile paa sig, medens hun taler). Det var næsten ikke til at slippe hjemmefra. Jeg kunde jo ikke godt sige, at jeg skulde ind for at møde Dem.

Han faar slet ikke sagt noget ordentligt, blot trykket hendes Haand, saa hun først skriger og dernæst ler glad og overmodigt.

— Hvor var det dog pænt af Dem at komme her — hvor var det pænt — —

De gaar forbi Sladderbænkene. Hundreder af nysgerrige Øjne følger dem deltagende og ivrige. Her, midt i Septembers straalende Sol-skin, der ligesom smyger sig om deres høje elegante Skikkelser, opnaar de et Øjeblik at blive Midtpunktet i Bænkeslidernes aandrige Kon-versation.

Op ad Frederiksberg Bakke mødes de af en nedskyllende, straalende Strøm af Officerselever, der kommer fra Sjette-Frederiks skønne Slot. Oppe paa Bakken standser de to saa for at trække Vejret.

Byen med de slanke Taarne og den grønne Kuppel ligger for deres Fødder svøbt i Somrens lette Varmedis under et højblaa Hvalv. Nede paa Øvelsespladsen giver en Sergent Prøver paa den nu saa gudsfrygtige Tone i Hæren. Eder, saftige og langtrukne, snor sig i svovl-blaa og muntre Søjler op til dem.

De staar tavse Side om Side.

Atter kommer dette til Tage Bolt, at han mærker Afgørelsens Nærhed, og atter kommer Trangen til at udskyde, blot vinde Tid.

Tage Bolt plejer at smigre sig selv med, at

han kender en god Del til Kvinder. Instinktmæssigt ved han, naar Kavalleriet skal foretage et dundrende Chock, eller naar det er Tid til det solide Belejringskyts. Han kender Virkningen af det pludselige Overfald og den sindige Udsultning.

Men — medens han med smilende Sindsro vilde aflevere den banaleste Kærlighedserklæring til hvilken som helst gift ung Frue eller anden verdenserfaren Dame, saa rødmer han nu blot ved Tanken. Han hører de Ord, han vil sig, og de falder saa maskerade-spraglede eller saa bog-blege ud.

Thi det er jo netop Sagen. Den unge gifte Frue og den erfarne Dame er jevn god Modspiller.

Nancy Napier bliver næsten nervøs ved den lange Tavshed, hvis Grund hun naturligvis aner.

Saa siger han heldigvis:

— Skal vi gaa . Vi faar blot ødelagt vore Trommehinder her. — —

— — —

De er vandret ned ad Landevejen forbi dens gammeldags Kroer og gødnings-stinkende Gart-

nerier. De har mødt Landevejens tunge Bøndervogne med de sindige Heste foran og de rundryggede Kuske paa Bukken. Ind i Øret har de faaet Telegrafsnorenes lange, sagte brussende Toner. Og de har drejet ned ad Sidevejen til *Vigerslev*. De møder ingen spadserende mere, næsten ingen Vogne mere, kun nu og da en Mælkebonde, der lunter halvsovende hjemad, trygt overgivende Førerskabet til Hesten.

Ud til højre strækker Markerne sig, sjællandske Marker, der bølgler blødt og ejer svin-dende Synslinie, nøgne og skiddent-gule er de under Sensommerens skraa Sol. Til den anden Side ligger Byen under en tynd Taage, gennem-prikket af slanke Taarne, i hvis gyldne Fløje Solen spiller.

Og de to gaar bare, han har taget hendes Arm, uden at hun gjorde Modstand. De bare gaar. Nu gennem den velhavende Bondeby, der ligger her klods op ad Hovedstaden saa fredelig og veltilfreds i Tornrosesøvn, som laa den hundrede Aar og hundrede Mil borte fra Sodoma. Paa store, velfejede Gaardspladse vralter Ænder og spadserer Høns, paa Stentrappernes solhedede Sten ligger disse forunder-

lige Dyr, Bondelandets Hunde, hvis Stamtavle er et Mysterium.

Brede Kastanier og kuplede Linde rækker fra Have til Have og skygger ud over Vejen, hvor de vandrer.

Trætte af at gaa sætter de sig saa til Hvile bag et levende Hegn ude paa den gule Stubmark. Ret ude foran dem faar Luften dette hvileløse som altid, hvor den bølger over Vand. Det er Køgebugt.

Først sidder de og taler, som det nu engang er Mode mellem vor Tids unge Mennesker, sammenstillende de mest ligegyldige, dagligdags Ord til noget morsomt, gribe et Ord, vende og dreje det og sende det tilbage, imedens de ryger et Utal af Cigaretter; men saa mødes deres Øjne bag denne Leg. De ler højt begge to. Det falder saa naturligt, at hun rækker ham sin Haand. Hans Haand lukker sig fast om den. Langsomt og sikkert trækker han hende ind til sig. Hun gør kun svag Modstand, det blege Ansigt er bortvendt, saa drejer han det ind mod sit og kysser hende. Et Øjeblik sidder hun stakaandet og sky efter Kærtagnet; men saa gør hun Gengæld hidsigt og varmt.

Aftensolen skyller gylden og flimrende hen

over dem. I det levende Hegn hvisker Aftenvinden den evigt vemodige Sang om Dag, der hælder, og nu begynder de at tale. Først smaa blyssomme Sætninger, til hvis fuldkomne Forstaaelse, der hører Kys og lette Kært tegn; men saa sejrer deres overmodige Ungdom.

Og tilsidst taler de om de Folk der ude paa Landet, om deres griske Nysgerrighed og ivrige Snusen, og de maa le overgivent og ungdommeligt, og Latteren maa dræbes af Kys.

IV.

Tage Bolt har egentlig aldrig tænkt sig, at han skulde komme i den Stilling, hvor det krævedes af ham at skulle aflægge Frierbesøg. Saa-
dan paa pæn borgerlig Vis henvende sig til en Mand og bede om at faa hans Datter til Ægte. Det har altid forekommet ham at være en latterlig Historie, og det synes han endnu. Han skal altsaa henvende sig til en fremmed Mand, som han knapt er paa Hat med, som ikke kender ham, Tage Bolt, og som oven i Købet egentlig talt ikke har noget med Sagen at gøre. Men han maa til det. Nancy ønsker det, og han har

allerede lært Sødmen af det Martyrium, der hedder: at være under Tøflen.

Efter et meget omhyggeligt Toilette giver Tage Bolt sig paa Vej ud til Stockholmsgade. Han lader Bilen holde et Par Numre før det skæbnesvangre Hus, betaler og styrer kækt mod den høje, solide Port. Saadan rigtig klar over, hvad han skal sige, er han ingenlunde; men han løber an paa, at det falder nok af sig selv.

Saa sidder han lige over for Generalkonsulen med det brede, hvide Skæg.

Det er i Hr. Generalkonsulens Arbejdsværelse, tunge, tillidsindgydende Møbler, dybe, magelige Stole, Malerier paa Væggene med gangbare og dyre Navne. Hr. Napier vender efter de bedste Forskrifter Ryggen mod Lyset og har naturligvis anbragt Frieren med Formiddagens skarpe Lys lige ind i Ansigtet.

— En meget alvorlig Sag — i Sandhed — en meget alvorlig Sag — —

Generalkonsulen hugger Papirkniven ned i den aabne Haand, og saa fortsætter han med mange og gode Betragtninger over dette indviklede, som kaldes Livet.

Tage Bolt ejer en lykkelig Evne til at lade de sig uvedkommende Ting glide let ind af

det ene Øre og let ud af det andet. Han tænker ganske uanfægtet paa, om Nancy befinder sig bag de høje Fløjdøre, om hun er spændt, og saa slaar han fast overfor sig selv, at endnu har han ikke faaet noget regulært Afslag.

Paa Trappen fik han den Idé at begynde sin *speech* saalunde:

— De maa blot betragte min Henvendelse, som det, den er, en ren Formsag; for enten De siger ja eller nej, bliver Resultatet det samme.

Heldigvis har han ikke faaet afleveret denne Flothed, og han bestemmer sig nu til at lade den ligge.

Kan han blot undgaa det pinlige Spørgsmaal om hans Aarsindtægts Størrelse. Han har paa Fornemmelsen, at Generalkonsulen vil smile stort af de halvandet hundrede Kroner pr. Maaned, som er hans Andel af Lehnsgrevskabet.

Hr. Napier er nu ved at fortælle om sin Ungdom og sin vældige Energiudfoldelse i Syd-Amerika. Det er en Republik fra den forkerte Del af Jordkloden, som han nu repræsenterer. Her faar han Anledning til at sige mange sande, men ogsaa uhyggeligt forterpede Ord om vor Adels ringe Energi, medens

han naturligvis slet ikke ser den naturlige Grund i den forkerte Opdragelse og det hele Lands Aversion.

Men saa bryder han af, rejser sig lidt i Stolen, som blev han utaalmodig i et Direktionsmøde:

— Ja, ja — jeg blev jo lidt bestyrtet, da Nancy kom og fortalte mig, at hun havde forlovet sig uden sin Faders Vidende — naa — unge Folk. Men — —

Han rejser sig pludselig. Direktionsmødet er forbi:

— Men — er det nu ikke formeget Kistejag — De kender jo slet ikke hinanden — ja, ja — jeg ved, hvad De vil sige — —

Og han ryster afværgende paa Hovedet:

— Hvad om vi saa Tiden lidt an — en Maanedstid — Hvad siger De? Naa, skal vi sige det? — —

Og uden at vente Svar (det er den fuldendte Forretningsmand, der stiller sine Betingelser) gaar han hen til Fløjdørene og slaar dem op, og ind kommer Nancy lidt bleg, men smilende.

Hr. Generalkonsulen giver et kortfattet Resumé af Konferencen. Datteren kysser ham. Der hersker idel Glæde.

V.

En Maanedstid er forløben.

Hr. Tage Bolt er godt i Gang med at glemme sine letsindige Ungkarlevaner. Han er falden til Ro, som den nemt gør, der kender Dagens Solnedgang, naar Sol staar op. Han er kommen ind under Dagenes Disciplin og finder Behag i deres Program.

Naar han har siddet om Aftenen til hen ad tolv i Familiens Skød eller ledsaget den i et af de gængse Selskaber med megen god Mad og megen god Vin, føler han ingen overhaands Trang til at fortsætte noget andet Sted. Tværtimod, han finder det endogsaa ganske hyggeligt at gaa langsomt hjem ad halvmørke Gader rygende paa en god Cigar, medens han skænker den gamle Vennekreds en medlidende Tanke, hvor den nu kan sidde hængende over Whiskyen. At det er en naturlig Reaktion efter en halv Snes Aars Solderi, forstaar han ikke. Han fortæller sig selv smilende, at han er i Færd med at blive gammel.

Ganske vist er der noget, som foruroliger ham. Det Præg af det tilladte, som er kommen over Nancy og hans Forhold, gør det helt

forlovelses-regelret. Men ogsaa det skyder han ind under den fremrykkede Alders Vinger. Og naar han endelig har hende et Øjeblik for sig selv, blusser hele deres unge Kærlighed saa varm og rosenrød som nogensinde.

— — —

I Dag er det Søndag. Der er stor Familie-middag hos Generalkonsulen. Ungdommen har om Formiddagen været i Skoven og har endnu den fri Lufts Livlighed over sig. Man ler stadigt. Offeret er Generalkonsulens Svo-ger, Oberstløjtnanten med den purpurne An-sigtsfarve, de døde Øjne og det hvide Skæg. Han sidder militærisk stramt, ser hverken til højre eller venstre og fører Suppen til Munden paa Tælling. Der er gamle Grandtante Agathe med Hørerør og Proptrækkerkrøller og forvokset Skulder og en Ungdomshistorie, som kun hun selv husker og rødmer over (var den hændt nu om Stunder, havde saamænd ingen lagt Mærke til den).

Tag Bolt sidder med Nancys Haand i sin, hverken hun eller han har synderlig Appetit, de er begge løseligt blevet forberedte paa, at

i Dag skal deres Forlovelse deklareres og legaliseres.

Mellem de ældre hersker der en anelsesfuld Tavshed langs Bordet. Familiens nære Ven, den saakaldte »Onkel Thom«, Direktør for en Oliekagefabrik og mangt og meget andet, har sit salvesfulde Ansigt paa med de to skarpe Rande bag det sværtede Overskæg til Taarer-nes Afløb.

Saa bliver Stegen da budt om. Nancy tager ham fast i Haanden. Faderen rejser sig.

Det bliver til en lille, men formfuldendt Tale, vekslende mellem Vemod og Skæmt, en Skydebanetale med Emnet: de, der gik forud. Han taler om Hjemmet, der var Nancy's, det, som hun snart skal forlade — og han henvender sig til den unge Mand. Bag en Skal af Forfængelighed har han der fundet et godt Hjerte — og Evner, der kan bruges i det nyttiges Tjeneste. Han, Generalkonsul Napier, har sine Forbindelser, oven i Købet i Lande, hvor vore oplyste Tider endnu ikke har holdt sit Indtog, dér har endnu en Grevetitel sit Værd, og han skal vide at benytte sig heraf.

Saa til sidst o. s. v.

Man hilser rørt og højtideligt paa hinanden.

Nancy Napier har Sejrens straalende Smil om den skønne Mund. Hver og en af de, der nu ønsker hende saa hjerteligt til Lykke, har jo af al Magt arbejdet paa at forhindre dette.

Den sløve, men alligevel saa hyggelige Søndageftermiddags-Stemning lægger sig over Bordet, hvor al Spænding nu er udløst.

Blot mangler Kirkeklokkernes manende Klang.



INDHOLD

	Side
Lykkestenen.....	7
Forgylt Ungdom.....	25
Efteraar.....	43
Gennem Dødens Dal.....	57
Fjellebodsteater.....	89
Vaar.....	109
Byen med de slanke Taarne.....	127

CHR. J. CATO. KBHVN.



